

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Bibel, vom Jahr 1105: Prophetencodex - Cod. Reuchlin 3

[S.l.], [12. Jahrh.]

II Regn.

[urn:nbn:de:bsz:31-64884](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-64884)

118am

842

סחור סחור לבסרא בית טעותהון וית
 עמא וישימו את כליו בית עשתרות
 ואת גינתו תקע בחוקית בית שן
 ושוו אורית וינחו לבית עשתרות
 גופיה צלבו בשורא דבית שן וישמע
 אלו וישב גש גלע את אשר עשו
 פלשתים לשאול וישמע עלהו ותכו
 גש גלע ותד עבדו פלושתא לשאול
 וקומו כל איש חיל וילכו כל הלילה וקחו
 את גית שאול ואת גינת בניו מחוקית
 בית שן ויבאו יבישה וישדפו אתם
 שם וקמו כל גברי גבר ואילו כל ליליא
 ונמיכו ית עפא ושאר וית גופי דבעה
 משורא דבית שן ואתו ליכש וקלו
 עליהון בוסמא כמא דקלו על מלכא
 נמו ויקחו את עצמותיהם ויקברוהו
 האפל ביכפה ויקומו שבעת ימים
 ונמיכו ויגמיהו וקברו תחות אפלא
Saba Regi בביש רכמו שבעת ימים
 והיו אחרי מות שאול ודוד שב מהקת
 את העמלק וישב דוד בצקלג ימים
 שנים וזוה בתר דמית שאול ודוד נב
 מלמחי ית רבית עמלק ויתב דוד
 בצקלג יומין תרין ויהי ביום השלישי
 וזה איש בא מזה המדנה מעם שאול
 ובערו קרעים וארמה על ראשו וזהו
 בבאו אל דוד ופיל ארצה ושתחו וזהו
 בומא תליתאה וזהו גברא אתא מן
 משריתא מלית שאול ולבושהו מבזעין
 ועפרא על רשיה וזוה כמיתוהו לות
 דוד ופיל על ארשמוסעד ויאמר לו

ויבאו יבישה וישדפו אתם
 שם וקמו כל גברי גבר ואילו כל ליליא
 ונמיכו ית עפא ושאר וית גופי דבעה
 משורא דבית שן ואתו ליכש וקלו
 עליהון בוסמא כמא דקלו על מלכא
 נמו ויקחו את עצמותיהם ויקברוהו
 האפל ביכפה ויקומו שבעת ימים
 ונמיכו ויגמיהו וקברו תחות אפלא
 בביש רכמו שבעת ימים
 והיו אחרי מות שאול ודוד שב מהקת
 את העמלק וישב דוד בצקלג ימים
 שנים וזוה בתר דמית שאול ודוד נב
 מלמחי ית רבית עמלק ויתב דוד
 בצקלג יומין תרין ויהי ביום השלישי
 וזה איש בא מזה המדנה מעם שאול
 ובערו קרעים וארמה על ראשו וזהו
 בבאו אל דוד ופיל ארצה ושתחו וזהו
 בומא תליתאה וזהו גברא אתא מן
 משריתא מלית שאול ולבושהו מבזעין
 ועפרא על רשיה וזוה כמיתוהו לות
 דוד ופיל על ארשמוסעד ויאמר לו

ד בית ויאמר דן ואמר וסיי עליק בית לא טוב לא יפנוו כ

והי אשיר ל רישו פסו דמי ויפנוון מות אכרס מות
פסו יתעס יתעס בית יתעס

אל ארצ הנה וקמית עלוהי וקטלוניה
 אתי ורענא אתי לא יחי בתר דנפל תפסית
 כלילא ועל רישיה וטוטפתאדעל
 דרעיה ואיתתיהון לות ריבוי הלכא
 ויחוק דוד בגנת ויקרעם וגם כל
 האנשים אשר אתו ואתקת דוד
 בלבושהו ובוועמו ואכל צבדיא
 דעומיה וספרו ויבכו ויגזרו על הערב
 של שאול ועל יחזקאלו ועל עם יהודה
 ועל בית ישראל כי נפלו בחרב וספרו
 ויבכו ויגזרו על רמשא של שאול ועל
 יהונתן ביה ועל עמא דל ועל בית
 ישראל ארו איתקטלו בחרבא
 ויאמר דוד אל הנער המגיד לו אי מהו
 אמת ויאמר בואיש צ עמלקי אנכי
 ויאמר דוד לשלימא וימחה ליה אי מהו
 את אתי ויאמר בר גבר צור עמלקא את
 ויאמר אליו דוד איד לא ידעת לשלוחך
 לשחת את משיח יהודה ויאמר ליה דוד
 איכדון לא דחילתא לא שטת אידך לחלא
 ות משיחא דל ויקרא דוד לאחד מהערים
 ויאמר צפנניט ויקחו חמת וקראוהו
 לחד משלימא ויאמר קריב שלום ביה
 וימחה וקטלוה ויאמר אליו דוד רמק
 על ראשך כי פוד ענה בד לאמר אנכי
 מתני את משיח יהודה ויאמר ליה דוד
 חובת קטוק תהו מישך אריפוכ
 אסודי בד לבינר את קטולות יד
 משיחא דל ויקונו דוד
 את הקטל הזאת על שאול ועל יחזקאל
 כע ואלא דוד ות איליא הדא על שאול

ויקח
 ויבכו
 ויגזרו
 על רמשא
 של שאול
 ועל
 יהונתן
 ביה
 ועל
 עמא
 דל
 ועל
 בית
 ישראל
 ארו
 איתקטלו
 בחרבא

ויקח
 ויבכו
 ויגזרו
 על רמשא
 של שאול
 ועל
 יהונתן
 ביה
 ועל
 עמא
 דל
 ועל
 בית
 ישראל
 ארו
 איתקטלו
 בחרבא

ויקח

ויבכו

ויגזרו

על רמשא

של שאול

ועל

יהונתן

ביה

ועל

עמא

דל

ועל

בית

ישראל

ארו

איתקטלו

בחרבא

ועל יונתן ביה ויאמר ללמד לבן
 יהודה קשות הנה כתובה על ספר השיר
 ואמר לאלפאית כני יהודה מיצר
 בקשתא הא היא היא כתבא על ספרא
 דאורייתא ה צבי ישראל על כמותיהו
 איד כפלו צבורים איתעטרו ושרא על
 בית תוקפון איתרמיתון קטולין איתון
 איתקטלו צבדיא אלת צדו בעת איתקט
 בחוצות אשקלון פן תשמחה בנות פלשת
 פן תעלזנה בנות ישראל לאתחזקנה
 לאתבשרון בשוק אשקלון דלמא אחוה
 בעת פליטתאי דלמא דרוצן בעת עליא
 הדי בצלבע אל טל ואל מסר עליכמושה
 תרומות כי שם נצל מגו צבדים נע
 שאול בלו משוח בשמן טויה בצלבע יא
 ייחות שליטון טלא ויטרא לאתו בכח
 על לא כמית דועברת מינה חילתא
 תמן אטברו תריסו צבדיא תריסאדשא
 דמיטח כיד במיטשא מרס חללים מות
 צבדים קשות יהונתן לא נסוג אחור וחד
 שאול לא תשוב ריקס מרס קטולין מת
 צבדין צדרי קשתא דיהונתן לא מוסקת
 לא חרא וחרבא ושאול לא תיבא ריק
 שאול ויהונתן הנאהבים והצעירים
 בחייהם ובמותם לא נפרדו מנשרים קו
 מאריות צבדי שאול והונ דחמיו
 וחביבו בחייהו ובמותהו לא איתקט
 מעמהו מנשריא קלילין מאחור
 צבדין בנות ישראל על שאול בעת
 המלכותם שני עב שנים חמשה ער
 חזק על לביטכן בעת ישראל על שאול

ויקח
 ויבכו
 ויגזרו
 על רמשא
 של שאול
 ועל
 יהונתן
 ביה
 ועל
 עמא
 דל
 ועל
 בית
 ישראל
 ארו
 איתקטלו
 בחרבא

ויקח
 ויבכו
 ויגזרו
 על רמשא
 של שאול
 ועל
 יהונתן
 ביה
 ועל
 עמא
 דל
 ועל
 בית
 ישראל
 ארו
 איתקטלו
 בחרבא

ויקח ויבכו ויגזרו על רמשא של שאול ועל יהונתן ביה ועל עמא דל ועל בית ישראל ארו איתקטלו בחרבא

Sam

55 R

בבאה רהוה מלכיש לכון לבושי צינעו
 ובתול לכון תפוקה ומסוק תיקוני דחמ
 על לבושיכוו אר נפלו ציבורים סקד
 המלחמה יהועט על כמיר חלל איסון
 איתקטלו צבא אבנן קרבא התתועל
 בית גוקק איתקטלתא צד לי שלק א
 אחי יהועט מעמיתה לי מאר נפלאה
 אהבת לי מאהבת נשום עקת לי עק
 אחי יהועט חביבת לי לחרא מפרשא
 רחמיק לי מרחמת תתקו נשיו אינפלו
 גברים ויאברו בלי מלחמה איכדו
 איתקטלו צבא א ואכדו מת קרבא

C.2

יהי אחרכון ושאל דוד ביהוה לאמר
 האלה באחת ערי יהודה ויאמר עתה
 אליו עלה ויאמר דוד אנה אעלה ויאמר
 חכמה והנה בשר בד ושאל דוד בכ
 במימד ארלי למימד האיסק בחד א
 מקדווא דבית יהודה ואמר לי ליהסק
 ואמר דוד לאן איסק ואמר לחכמו ועל
 שכל דוד וגם שתי נשיו אחינעם חזרעאלית
 ואביגיל אשת כל הכרמלית ובלק נפין
 דוד הוא ותרתינו נשוי אחינעם ורידעא
 ואביגיל איתת כל דמיכרמלא ואנפיו
 אשר עמו העלה דוד איש וביתו ויטון
 בערי חכדו וגברוהו רעימיה אמקדו
 גברא ואנפטימיה ויתבו בקדו חכדו
 ויצאו אנשי יהודה ומשחורשם את
 דוד לכלך על בית יהודה ויצדו לדוד
 לאמר אנשי יבש גלעד אשר קברו
 את שאול ואתו צבא שיכט יהודה

ומשחו תבנות דוד למלכא על בית
 יהודה וחיואו לדוד למימד צבא יבש
 גלעד וקברו ית שאול
 וישלח דוד מלאכים אל אנשי יבש גלעד
 ויאמר אלוהם בדוכים אתם ליהוה אשר
 עשיתם חסד הזה עם ארצכם עבשאל
 ותקברו אתו וישלח דוד אינצדון לות
 אנשי יבש גלעד ואמר להוון בדוכים אתם
 קד לי ועבדו חסדא הדין עבדוכם
 עם שאול וקברו יתיה ועתה יעש
 יהוה עמכם חסד ואמת וגבאנבי אעשה
 אתכם הטובה הזאת אשר עשיתם חסד
 הזה ובעו יעבדו לי עמכון מימי וקשום
 ואם אנא איעביד עמכון טבתא הדיא
 דעבדו ית פיתגמא הדין ועמך תח
 תחוקטו דוכם והו ליבן חול כי בית
 ארצכם שאול וגם אתי משחו בית
 יהודה למלך עליהם ובעו ותקפן דוכם
 והו לגברין צבאן ארי מית ריבוצכו
 שאול ואק יתי משחו בית יהודה למלכא
 עליהוון ואבנן בוצ שר
 עבא אשר לשאל לקח את אישכשת
 בושאל ויעברו מחנים ואבנן בר
 רב חולא דלשאול ובר ית אישכשת בר
 שאול ואעכריה לבחנים ומלכחו אל
 הגלעד ואלהאשורי ואל חרעאל ועל
 אפרים ועל בנימין ועל ישראל כלה ואל
 ואמלכיה על דבית גלעד ועל דבית אשר
 ועל דבית חרעאל ועל דבית אפרים ועל
 דבית בנימין ועל ישראל כולהו
 בן ארבעים שנה איש כשת בושאל

והי ויחיי בן נשים תיקונה סתיוו ויזקו וקריים וקריים עשו
 טעו י' ל סג בלין דן בלין חסד וימלכותו ילל אהל וימי
 ימים ויחוק דמי פקדו כות בלין דמי וימי פקדו
 דבויא ותי סקן כמלכה י

במלכו על ישראל ושתים שנים מלך
 אך בית יהודה היו אחרי דוד בר ארבע
 שנים איש בשנת בר שאול מלך על
 ישראל ותרתין שלש מלך ברסודכת
 יהודה תווסף דוד והי מספר הימים
 אשר היה דוד מלך בחברון על בית
 יהודה שבע שנים וששה חדשים
 והיה מינין ומלא יהודה דוד מלך סג
 בחברון על דבית יהודה שבע שנים
 וישא אבנן וישתא רחוק
 בזר ועבדי איש בשנת בז שאול ממחנה
 גבעה ונפק אבנן בר נר ועבדי איש
 בשנת בר שאול ממחנים לגבעת וואב
 בז צריה ועבדי דוד יצאו והפגשו
 על ברכת גבעת יחרו וישבו אלה על
 הכרחה בזה ואלה על הכרחה בזר
 ויואב בר צריה ועבדי דוד נפקו ועדעו
 על סבתא דגבעת כחרא ושרו אילין
 על סבתא מיבא ואילו על ברתא מיבא
 ויאמר אבנן אל וואב יקומו נא הערים
 וישחקו לפנינו ויאמר וואב יקומו ואנו
 אבנן לואב יקומו כעז על מיבא ו
 ויחזקו קרמט ויאמר וואב יקומו
 ויקומו ויעמדו במספר שנים עשר
 לבנינו ולאיש בשנת בז שאול ושנים
 עשר מעבדי דוד וקמו ועמדו במינין
 סרי עשר לבנינו לאיש בשנת בז שאול
 ותיעשר מעבדי דוד ויחזקו איש
 בראש רעהו וחרבו בצד רעהו ויפלו
 יחדו ויקרא למקום ההוא חלקת הצורים
 אשר בגבעת ואתקעו גב ברישתיהו

ל

ל

וחרבוהו במספר חסריה ונפלו כחראקווא
 לאתרא ההוא אחפנת קטילא רבנא
 ותתי המלחמה קשה עד מאד ביום ההוא
 ונצח אבנן ואבנן ישראל לפני עבדי
 דוד והיה קרבא תקיפא עד יחרא מותא
 ביום ההוא ואתער אבנן ואבנן
 ישראל קדם עבדי דוד והיו שנים שלשה
 בני צריה וואב ואבוס ועשהאל
 ועשהאל קל ברעיו באחר העבדים אשר
 בשדה והיו תבני תלתא בני צריה וואב
 ואבוס ועשהאל ועשהאל קל ברעיו
 כחד מזבני טביא דבחקלא וירדח
 עשהאל אחר אבנן ולא נטה להטע
 הימין ועל השמאל מאחרי אבנן ויהי
 עשא סטר אבנן ולא איתפני למימין
 על ימימא או על סביאלא מימין אבנן
 ויפז אבנן אחרינו ויאמר האשה וד
 עשהאל ויאמר אבנן ואיתפני אבנן
 בתרוה ויאמר האתרוו עשא ויאמר אנו
 ויאמר לו אבנן נטה לך על ימימין או
 שמאלך ואחו לך אחו מימין ויהי
 לך את חליצתו ולא אבה עשהאל לומר
 ויאמר ליה אבנן איתפני לך על ימימין
 או על שמאלך ואיחוד לך חרמימין
 תב לך מת זרזיה ולא אבה עשא לומר
 מבתרוה ויפת עוד אבנן לאמר אל
 עשהאל קוד לך מאחרי למה אבכה
 ארע ואתא אשא פני אל וואב אחו
 ואוסיה עוד אבנן למימין לעשא ויהי
 מימין לכה אקטילין ואחמימין
 לארעא ואובדיון אוקות אפיו ואחמי

ל

ל

מספר אחוזי ותקע וואל בשופר ועמיה
 כל העם ולא ידפו עד אחרי ישראל
 ולא יקפו עד לחלום ותקע וואל בשופר
 נקמול עמיה ולא ידפו עד פת ישראל
 ולא יסיפו עד לאעמא ואכנר ואנשו
 הלכו בערבה כל הלילה ההוא ויעברו
 את הירדן וילכו כל הבתרות ויבאו מחנים
 נאכר וגבריהו הלכו במושרא כל
 ליליא ההוא ועברו ית ירדנא ואילו
 כל בתרות ואתו למחנים ויואב שכ
 מאחרי אכנר וקבץ את כל העסועקו
 מעברי הוד תשעה עשר איש ועמיה
 ויואב תב מספר אכנר ונכש ית כל עמיה
 ושצ מעברי הוד תשעת עשר צמא
 ועמיה ועברי הוד הכו מבצמין ואנשו
 אכנר של ש מאות וששים איש מותו
 ועברי הוד קטלו מבצמין ובצמין אכנר
 תלת מאה ושתיים צמא מותו וישאו
 את עשהאל וקברו בקבר אביו אשר
 בית לחם וילכו כל הלילה וואל ואנשו
 ויאר להם בחברון ונעלו בית עשהאל
 וקברוהו בקיפרא דאמיהו רבית לחם
 ואילו כל ליליא וואל תנערוהו ואחרי
 להוז בחברון ויהי המלחמה ארסות בין
 בית שאול ובין בית הוד ויוד הלך ויחוק
 ובית שאול הלכים ודלים והות קרבא
 תקף בין בית שאול ובין בית הוד ובית
 הוד אזלן ותקפין ובית שאול אזלן
 ובאכין ויהיו לרוד
 בנים בחברון ויהי בצור אכנר לאחיהם
 הילאצאלית ואותילוז לודו בין בחברון

63

ליואב אחד וימאן לסוד ויכהו אכנר
 באחיו החבית אל החומש ותבא החבית
 מאחורו ויפלטם ובית וחתו ויהי כל
 הכא אלהמקום אשר נפל פום עשהאל
 ובית ועמדו ולא אבה למיזר ובתוהו
 אכנר באחוריו מירציתא בסטר ירביה
 ונפיק מירציתא מאחוריהו ונפל תמן
 ובית באחוריהו ויהי כל דאתי לאתרא
 ונפל תמן עשהאל ובית קימין וירדפו
 ויאכזאמשו אחרי אכנר והסמיש
 באה והמה באוטר גבעת אמיה אשר
 על פני צה הוד מודר גבעו וירדפו
 וואב האכזא בתר אכנר ושימשא
 עלת ואינן מסו עד גבעת אמיה ועל
 אפי צה אורח מדברא ונכעו ויתקבצו
 בצמין אחרי אכנר ויהיו לאנניה אחת
 ועמיהו על ראש גבעת אחת ואתנעשו
 בני בצמין ספר אכנר והו למיעאחדא
 וקמו על ריש רמתאחדא וקרא אכנר
 אליואב ויאמר הלצמין תאכל חרב
 הלא ידעת כי מרה טהיה באחוריהו
 ועד מית לא תאמר לעם לשונב מאחור
 אחיהם וקרא אכנר ליואב ואמר הלא
 הלאפרש תקטיל חרבא הלא ידעת
 ארי מודא אתו בסופא ועד אימית לא
 תימר לעמיה למתב מספר אחיהו
 ויאמר יואב חי האלהים כי ללא אפסת
 כי אז מוחקו בעלה העם איש מאחור
 אחיו ואמר וואב קיים הואל ארי
 אילו לאפוז מליתא ארי בכחפון כס
 מעדן צפרא אוסתלק עמיה אכנר

ספר
מלכים

ל
ספר
מלכים

ל
ספר
מלכים

בית ה' עם ירמיהו ויהי וימת אכנר מלכא סחורו עוריה

והיה בוסיה אמנו לאחינעם ומיחורעא
 ומיטמוהו בלאב לאבינעל אשת נבל הנ
 הכרמלו ומיטמוהו אבינעל בן מעכה
 בת תלמי מלך גשור ותיעימה בלאב
 לאבינעל אשת נבל רמס בלאב אשת נבל
 אבינעל בן מעכה בת תלמי מלך
 דגשור והרביע ארנה בן חגית והחמישי
 והחמישי שפסיה בן אביסל והשישי
 ארנה בן חגית והשביעי ארנה שפסיה
 אביסל והשמיני יתבע לענה אשת
 דוד אלה וילדו לדוד בחברון ושמונת
 יתבע לענה אשת דוד אלו אתו לדוד
 לדוד בחברון והיו בנות
 המלחמה בן בית שאול ובן בית דוד
 ואבנר היה מתחזק בבית שאול והיה
 כד הות קרבא בן בית שאול ובן בית
 דוד ואבנר היה מיתקף בבית שאול
 ולשאול פלגש ושמה רעפה בת אהרן
 והאמר אל אבנר מדוע באת אלפלגש
 אבי ולשאול לחינתא ושמה רעפה
 בת אהרן ואמר לאבנר מדוע עלת אלות
 לחינתא דאבא ויחזר לאבנר מאד על
 דברי אישכשת והאמר היראש כלב
 אבני אשר ליחודה היום אעשה חסד
 עמכם שאול אבנר ואל אחיו ואל
 מרעו ולא המציתך ביד דוד ותפקד
 עלי עין אשה היום ותקד לאבנר לחזא
 עלפיתגמי אישכשת ואמר הלא ארשע
 אנא ממען חיותגבר הרוט לשארתי
 דבית יהודה וכל אדני אעמד טיבה
 עם בית שאול אבנר ואל אחיו ואל

לביבל חסד

לביבל חסד

לביבל חסד

לביבל חסד

לביבל חסד

על דברי וישיבין בן וישיבין ויהי סעוק לבו דרשו אתי
 דעם בן חזק גואל עליה דבעירת לטובים וטובים
 וכל דברי הימים דבזרנותן כי כן א ואל אחיו ואל אחיו ואל אחיו

ועם אחוהו ועם רחמוהו ולא מסתק
 ביד אדוד מכען את מסער עלי חוב
 איתתא וימא דיו כה יעשה אלהים
 לאבנר וכה יוקח לו כי כאשר נשבע
 יהוה לדוד כי בן אעשה לו בידוע
 לו לאבנר וכדיו וקיק ליה אריבמא
 דקנים לו לדוד אריבן אעבד ליה
 להעביר הממלכה מבית שאול ויהיה
 את בכמא דוד על ישראל ועל יהודה
 מיד ועד באר שבע לאקטא מלכות
 מבית שאול ול אקמא ית כדוק דוד
 על ישראל ועל יהודה מיד ועד באר
 שבע ולא יכול שד להשיב את אבנר
 ובר מיר אתו אתו ולא יכול שד
 לאתבא ית אבנר פיתגמא מדדחיל
 מיניה וישלח אבנר
 מל אכיס אל דוד תחקו לאמר למי
 לאמר ברתה בריתך אתי והנה יד
 עמד להקב אליה את כל ישראל ושלח
 אבנר אחיבין לות דוד מאתר דוד
 למימר מקינבא לבן רעב ארעא
 למימר גור קנים עימי והאיד עימד
 לאסחרא לחתך ותכל ישראל ויאמר
 טוב אני אכרת אתך ברית אר ויהי
 אחד אנכי שאול מאתך לאמר לא
 תראה את פני כי אם לפני ה' אקרא
 מיכל בת שאול לבכאך לראות אתך
 ואמר טוב אנא איתך עימד קנים
 ברס פיתגם חד אנא שאול אמימד
 לפימד לאתו חזק ות אפא איתתך
 קדם מיתותך ות מיכל בת שאול

לביבל חסד

לביבל חסד

לביבל חסד

לביבל חסד

27R

וישלח ובעני כל רבית בעמון
 וכן אמר אל דוד חסדו ואתו עשויים אנשים
 ועשה דוד לבקר ולא נקיים אשר אתו
 משתה ואתה ובעני לת דוד ודוד
 ועמיתו עשרו ובעני ועבד דוד לאנני
 ולגברא דעמיתו חסדו ואתו אמר אבנ
 אל דוד ואתו ואלכה ואתו אל
 אל ארבע המלך את כל ישראל ויכרת
 את כל רבית ומלכת בכל אשר תאחד
 נפשך וישלח דוד את אבנ וילך בשלום
 ואמר אבנ לדוד איקום ואחיל ואבנעש
 לרצוני מלכא את כל ישראל ואתו עמית
 קיים ותמלך בכל דרעה נפשך וישלח
 דוד ית אבנ ואול בשלום והנה עבד
 דוד ויואב באו מהגורו ושלל רבעמס
 הביאו ואבנ איננו עם דוד בחברון
 כי שלחו וילך בשלום והאעבד דוד
 ויואב אתו מן משרתתא ופראתא כגאה
 עמיתו איננו ואבנ ליתו עבד
 בחברון אמי שלחיה ואול בשלום ויואב
 וכל הצבא אשר אתו באו וצדו ליואב
 לאמר בא אבנ בזר אל המלך וישלחו
 וילך בשלום ויואב וכל חילא דעמית
 אתו חוויאו ליואב למימר אתא אבנ
 נה לית מלכא ושלחיה ואול בשלום וכן
 יואב אל המלך ויאמר מה עשיתיה הנה
 בא אבנ אליך למה זה שלחתו וילך הילך
 ואתא ויאב לית מלכא ואמר מא עבדת
 הא אתא אבנ לוחק למא דבז שלחתי
 ואול מילך ודעת את אבנ בזר כי
 לפתותך בא ודעת את כי צאך ואת

11

12

13

14

15

מוראך מנאך דוד מן סל רבית מנאך מנאך וקיים

בפיתח לאיננו קדמי
 וישלח דוד מלכא אל אישכשת בז
 שאול לאמר תנה את אשתך את מיכל
 אשר אישתי לי כנחה עדות פלשתים
 וישלח דוד את מיכל ואת אישכשת בז
 שאול למיכאל ואת אשתו מיכל
 ואת מיכל לי בכחה עדות פלשתים
 וישלח אישכשת ויקחה מעם איש
 מעם פלטיאל כולץ וישלח אישכשת
 וישלח דוד את אשתו חלד ויבנה אחיה
 שר בחורים ויאמר אליו אבנ לך שוב
 ושוב ואל ישלח בעלה אול ויבני בתו
 עד עמית ויאמר ליה אבנ איננו עמית
 ודבר אבנ היה עם דוד וישראל לאמר
 ונתמול גם שלשום המתם מבקשים
 את דוד לילך עליכם ופתגם אבנ היה
 עם דוד וישראל למימר אתו וילך אה
 איך קדמיה הויתו עם דוד למימר
 מלכא עליכון ועתה עשו כן יהוה אבנ
 אלכוד לאמר כי דוד עבד הושיע
 את עמי ישראל מיד פלשתים ומיד
 כל אויבתם וכען עבדו ארנו אבנ
 לדוד למימר כי דוד עבד איפרוקת
 עמי ושה אמר דא רפלישתתא ומיד כל
 בעלי רבית וידבר אבנ בארץ
 בצמח וילך גם אבנ לדבר בארץ
 בחברון את כל אשר טוב בעני ישראל
 ובעני כל רבית בעמון ויחיל את אבנ
 קדם רבית בעמון ואול את אבנ למלכא
 קדם דוד בחברון ית כל דתקין בעני וע

לית ית דוד אלא בישין דמנאך ובעני חסדו וקיים

וידעו כל העם וכל ישראל ביום ההוא
 כי לא היתה מחילה להמית את אבנך
 ביום וידעו כל עמא וכל ישראל ביום
 ההוא ארי לא היתה בעצת מלכא למיקטל
 ית אבנך בר ע ויאמר המלך
 אל עבדיו הלא את עבדו שד ועדל נפל
 היום הזה בישראל ואמר מלכא לעבדיו
 הלא את עבדו ארי רב ושלום נפל יומא
 הדין בישראל ואנכי היום ה' ומשנה
 מלך ומאנשים האלה בני צדקה קשים
 מימי ושלם יהיה לעשה הרעה מיעתו
 ואנא יומא הדין הדיוט ומרבה למלכו
 ונבדא האילין בני צדקה קשו מיני
 ישלם ה' לעבדי בישתא כבישתיה
 וישמעון שאלו ביום אבנך
 בחסדו וירפו דריו וכל ישראל נכהלו
 ושמעו בר שאלו ארי מית אבנך בחסדו
 ואיתרשלא ידוהי וכל ישראל איתמלו
 ושני אנשים שדו גרודים היו בן שאלו
 שכ האחר בענה ושם השני רכב בני
 רמון הבארתי מבני בנימין כי נבארתי
 תחשב על בנימין ותרון גבריו רכבתינו
 משיריון הונו בר שאלו שוב חד בענה
 ושם תנינא רכב בני רמון רכב ארות
 מבני בנימין ארי אהב ארות מתחשבא
 על דבית בנימין ויכחו הכארתיים געמיה
 והיו שם גרים עד היום הזה וערקו איש
 בארות לעממיה והונו תמן דמרון עד
 יומא הדין ויהו צדקו
 שאלו כן נפת רגלם בן חמש שנים היתה
 בבא שמועת שאלו והוועתו מחרשאל

ותשאוהו אמינתו ותנעם והיה בחפזה לטעם
 ויפלא ויפכה ושמי מפיקשת וליהו צדקו
 בר שאלו לך לקי סתרון ויגלוהו חמש
 שנים הוה בר אתת בסודת שאלו והוועת
 מיזרעא ונשלמה תורבנותיה ואפכת
 ויהוה באית בעשתה למיערק ונפל וחגר
 ושמייה מפיקשת וילכו בני רמון הסאות
 רכב ובענה ויבאו מחר היום אל בית
 איש בשפת והוא שכב את משכב הערבים
 ואילו בני רמון דמיב ארות רכב ובענה ואת
 במיחם ויבאו לבית איש בשפת והוא שכב
 ית שנית מלכיא והנה באו עד תוך הבית
 לקחי חטים ויבאו אל החומיש ורכבו בענה
 אחיו נמלטו והא אתו עד ג ביתא מבני
 חוטיזן ומחנה יבסטור ורכבו ובענה
 אחוהי אישתו וכו' ויבאו הבית והוא שכב
 על מטתו בחדר משכבו ויבאו וימיתוהו
 וימרו את ראשו וקחו את ראשו וילכו
 דוד הערבה כל הלילה ואת לביתא והוא
 שכב על ערסיה באי דרוז בית משכבו
 ומחנה וקטלוהו ואשריאו מתרשידק
 ונסבו ית רישיה ואילו בארחה מישראל
 כל ליליא ויבאו את ראש איש בשפתא
 דוד חכרו ויאמרו אל המלך הנה ראש
 איש בשפת בן שאלו איבד אשר בקטאת
 נפשו ויתן יהוה לארץ המלך נקמות
 היום הזה משאלו ומזרעו ואיתו אורת
 ויש איש בשפת לתרון בחסדו ואמר
 למלכא הלא ראש איש בשפת בר שאלו מעל
 דכך ובענה למיקטל והתל לריבונ
 מלכא פורענתא ויבאו דין משד ומבנותיה

מירדניא

C.4

הוא קדמא דידך והאמר דוד ביום
 הוא כל כבה וכל ונתבונננו ואת
 המצויים ואת העושים שמהו נפש דוד
 על בראשיתו עור ונפח לא בא אלהים
 ונמר ודוד ביום הוא כל דקטלימי
 יבוסתו השני לוי נפש קדמונית
 לוי שגת את הנפח ונתחברת חזקת
 נפשא ודוד כלם ונפח נפשא
 וחוכמה לאי עולו לוי שגת דוד
 בני ערה ויקד אלה עיר דוד וסודו
 כניב מן הפולח ונפשו ותיב דוד
 בחקרא וקרא לה קדמא דוד ונפח
 דוד חזק סודו מן מילתא לנפח וק
 דוד הילך וקדו ויהיה אלה עמאות
 עמו ואזל דוד אהיל ופגז ומימרא
 דוד עמאות בסעודה
 וישלח חיים מילך צור מלאכים אל
 דוד ועצ ארזים וחורשיו עש וחורש
 אבן קיר ונבט בית לדוד ושלח חורם
 נאבא רבין אונגרון לתרוד ואנן
 ארזין ופגזין ואנשין למיקד אשן
 ואחזיכלין ואנשין סבבין בתרוא
 ונב מותא לדוד ודע דוד ביהביט
 יהיה הילך אל ישראל וכל בשא ממל
 ממלסו בעמור סגין ישראל ודע
 דוד ארי נתקמה לו למיחתי מלכא
 על ישראל ונרי פגזילא מלכותו
 כהל עמיה ישראל
 ויקח דוד ער פלגשים ותשים מיד
 מירושלם אחריו באו מחברו וולו
 עוד לדוד במס ובנות וכפיב דוד ער

לוי

מסין

להצן ונשון מירושלם כתר דארתא
 מחברו ואת ליה עור לדוד כפן
 ובנו ואלה שכנות הילדים לוי מירושלם
 שמוע ושובב ונתן ושלמה ואילין
 שמהת דאתו ליה ליה מירושלם שמוע
 ושו נתן ושלמה ויבחר ואלישוע ונפג
 ופמע ונבחר ואלישוע ואלישוע
 ואלישוע ושמעון פלשתים
 כי משחו את דוד למלך על ישראל
 ויעלו כל פלשתים לבקש את דוד וישמע
 דוד ויד אל המצודה וישמעו פלשתים
 ארי רביא מת דוד למלכא על ישראל
 וכלי קו כל פלשתים למיתבועות דוד
 ושמע דוד ונתן לחקרא
 ופלשתים באו וינכשו בעבקר פלשתים
 ופלשתים אתו ואיתרשושן במישר
 גבריא וישאל דוד ביהוה לאמר האעלה
 אל פלשתים התקנם ביד ויאמר
 יהוה אל דוד עליה כי פגז אבן ארת
 הפלשתים בידך וישאל דוד במימרא
 דוד למימר האםק על פלישתים התקנם
 התקנם רעון ביד ויאמר לו לדוד קאר
 ממקד אמקד ית פלישתים בידך ויבא
 דוד בעל פריצים ויכס שם דוד ויאמר
 פריץ יהוה את אבני לפי כפרץ מוסע
 כן קראתם המקום ההוא בעל פריצים
 ואתא דוד במישר פריצים וכחונן פגז
 דוד ואמר תבר לי יתבעל דבבי קדמתי
 כתיבד מאן רחפה רפלי מייז עלכו
 קרא שמייה דאתרא ההוא מישר פריצים
 ויעכו שם את עמיהם וישאכ דוד

לל

לל

לל

לל

לל

לל

לל

לל

לל

לל

לל

לל

לל

לל

לל

לל

לל

לל

לל

לל

לל

לל

לל

לל

לל

לל

לל

ואנשי ושבקו תכין ותטעותהו
 ואוקד יצו דוד הוא תבדוהו
 וזכריו עוד פלשתים לשלוח ויכשו
 בעמק רפאים ואוספו עוד פלשתים
 למיסק ואיתרטישו במישור גברא
 וישאל דוד ביהוה ויאמר לא תעלה
 הסב אל אחריהם וכתת להם ממור
 בכאים וישאל דוד במימד אר'ו
 ואמר לא תיסק איסתחר לאחוריהו
 ותוד להו מקביל אלנא ויהי בשמש
 את קול צעה בר אשר הככאים או
 תחרץ בי או יצא יהוה לפני להסת
 את מחנה פלשתים ויהי כמשמש
 ותקל צוחתא בריש אלנא בכין
 תתקף אר' בכין נפק מלאכא דר'ו
 לא עלתא קדמך למיסקל במשוחת
 פלישתאי ויעש דוד כזכאשר צוהו
 יהוה ויק את פלשתים בעבע וערסן
 צד ועבד דוד כזכא דפקדוהו ו
 ופחאת פלישתאי מצבע ועד
 מעלכא דצד
 דוד את כל בחור בשראל שלשים
 אלה ואוסף עוד דוד ותכל בחורו
 ושרץ תלתו אלפין וקס וילה דוד
 וכל העם אשר אתו מבעלו וחדדו
 להעלות משם את ארון האלהים אשר
 בקראשם שם יהוה צבאות ושב המרוכב
 עליו וקס ואיל דוד וכל עמי אדעומיה
 מקורחא ובית יהוה לאפקא מתבנות
 ארונא דר' דאיתקרו שמיא שכא דר'ו
 צבאות ושכנתיה שריא על מן

בגמרא
 על מילא
 חסרון
 בריש שב
 וקדו

והוא
 עלו ויהי ביום
 כהן

ב דקום
 אלו עליונים
 אשר וקאנס

ב כב
 ואלו

ל

ל

ב
 ב
 סתת
 סתת

כרובא עליוהו וירכבו את ארון האלהים
 אלעגה חדשה ויש אהו מבית אביעב
 אשר בגבעה ועיא ואחיו בני אביעב
 נחמס את העגלה החדשה ואחיות
 ארתא דר'ו בעגלתא חדתא ונטלוהו
 מבית אביעב רבצתא ועיא ואחיות
 אביעב מדברין ית עגלתא חדתא ויש
 ויש אהו מבית אביעב אשר בגבעה
 ארון האלהים ואחיו הלך לפני הארון
 ונטלוהו מבית אביעב רבצתא ארבע
 ארתא דר'ו ואחיו איל קדם ארונא ודוד
 וכל בית ישראל משחקים לפני יהוה
 ככל עצי ברושים ובכרות ובגלים
 ובתפים ובמבענעים ובצלילים ודוד
 וכל בית ישראל משבחין קד'ו בכל
 בחרו ובכערו ובנגליו ובתופיו ובמנו
 ובצליליו ויבאו עד צדן צטון וישלח
 עזא אל ארון האלהים ויאחזבו כי
 שמשו הכקר ואתו עד אתר מתקושו
 עזא דר'ו בארונא ואחד ביה אר'ו
 פריא ויחד את יהוה בעזא ויכחשם
 האלהים על השל חמת שם עם ארון
 האלהים ותקס רונא דר'ו בעזא ומת
 תמן מימד אר'ו על דאישתלי ומית
 עם ארונא דר'ו ויחד לרוד על אשור
 יהוה פרץ בעזא וקרא למקום ההוא
 פרץ עזאש היום הזה ותקת לרוד
 על דיתרע מן תרענתא בעזא וקרא לא
 לאתר ההוא אתר ארמית כמה עזא
 עד יומא תדון ומיד אר'ו את יהוה
 ביום ההוא ויאמר אר'ו עבא אר'ו

90R

והיה ורחל דוד מרדכי בן מנחם
 ואמר איכתי משה לוחי ארונא דמי ולא
 אבה דוד להסיר אלו את ארון יהוה על
 ער דוד ויטהו דוד בית עבד ארונא
 ולא אבה דוד לאפסאה לוחיה ית ארונא
 דמי לקתא דוד ואפניה דוד לבית עבד
 ארונא ביהוה וישב ארון יהוה בית עבד
 אדם הגמי שלשה חודשים ויבד דוד
 את עבד אדם ואת כל ביתו וישר ארונא
 דמי בית עבד ארונא גתא תלתא ירחין
 וברוך מי ית עבד ארונא חת כל ביתו
 ויגד למלך דוד לאמר בך יהוה ארונא
 בית עבד אדם ואת כל אשר לו בעבד
 ארון האלהים וילך דוד ויעל את ארון
 האלהים מבית עבד אדם ער דוד בשמחה
 ואיתחיה למלכא דוד למינר בידו וי
 יתבית עבד ארונא חת כל דלית בריל
 ארונא דמי ואול דוד ואסיק ית ארונא
 דמי מבית עבד ארונא לקרתא דדוד
 בחידנא והוי כי צערו גשאי ארון יהוה
 ששה צעדים וזבח שור ומריא והוה
 בדגשלו גשיל ארונא דמי שיתא זוגו
 ונביס תור ופסוס ודוד מרדכי בכל עו
 לפע יהוה ודוד חגור אפוד בך ודוד
 משבח בכל תקות קדם מי דוד אסיר
 כרדוס וכיץ ודוד וכל ישראל מעלים
 את ארון יהוה בתרועה ובקול שופר
 ודוד וכל בית ישראל מסקין ית ארונא
 דמי בכבא ובקל שופרא והיה ארון יהוה
 באער דוד ומיכל בת שאול נשקפה
 בעד החלון וטרא את המלך דוד מפני

א
ב
ג
ד
ה
ו
ז
ח
ט
י
יא
יב
יג
יד

ב
ב
ב
ב

ב
ב
ב
ב

ב
ב
ב

ב
ב
ב

רביא לו בן וסב ושלחו ויטסכו ושלחו במחנה מקניהם
 וינסקו מטה משה ויקב קרבם גסם וכוון סילו וישתחו
 דון קצצה וישען איש כשת וינקעו אביעל חותב ככאפס
 אעפדה ויצע לע ויטסכו וינגהו סודס במחנה קבל

על עיר בן דסס ויטסכו על עיר דוד והטוטו על
 עיר אחת וכל קריית אל עיר

לצינת אותי בגיד על עסק יהוה על ישראל
 ושהקתי לפני יהוה ואמר דוד למיכל
 קד יי דאיתרעני כי מאבד ומכל ביתה
 לפקדא יתי למיחוי מלכא על עמי ארתי
 על ישראל ושכחית קד יי וקלתי עוד
 מואת והייתי שפל כעצ רעם האמהות
 אשר אמרת עמם אנכרה ועמדנא עמי
 מיכא ואיתי מכד בעצ נפשי ועם אב
 אמהתא דאת אמרת בעינתו איתי קד
 ולמיכל בת שאול לא תהיה לה ולד עד יום
 מותה ולמיכל בת שאול לא תהיה לה ולד
 עד יום מותה ויהי כי ישב
 המלך בביתו ויהוה הנח לו מסכת מכל
 אביו ויהוה כד יתיב מלכא בביתו ויל
 אביח ליה מסחור בחור מכל בעלי דבסיה
 ויאמר המלך אל נטו הנביא ראה נא
 אנכי ישב בבית ארום וארון האלהים
 וישב בתוך חרעה ואמר מלכא לנתן
 נביא הווי כעו דאנא יתיב בביתא דס
 דמטלל כמורי ארום וארום ארום שר
 במשכנא בעו ירענתא ויאמר נתן אל
 המלך כל אשר בלבבך לה עשה כי יהוה
 עמך ואמר נתן למלכא כל דיבליכד
 איחול עיבדי ארי מימר ארי בכעוד
 יהוה כלילה התוא
 ויהי דבר יהוה אל נתן לאמר ויהוה
 כלילתא יהוה והוה פי תגם נביאה מוקד
 ויעבנת למימר לה ואמרת אל עבדי הוה
 בה אמר יהוה האתה תבנה לו בית לשכני
 אונול ותימר לעבדי לדוד בדון אמר יי
 האת תכמי קדמי ביתא לאשר ארתי

למיכל

והייתי

למיכל

עד יום

ויהי

ויהי

ויהי

ויהי

ויהי

שכנת בה כי לא ישכתי בבית אלוים
 העלותי את בני ישראל כי ערובת
 היום הזה ואהיה מתהלך באהל ובמש
 ארי לא אפודתי שכנתי בביתא למיחוי
 דאפודתי מת כעו ישראל כי ערובת ועד
 ויכא הדיו וחיותי עשיתי שכנתי כע
 במשכנן ובירענן בכל אשר התהלכתי
 בכל בני ישראל הדבר דברתי את אחי
 שבטו ישראל אשר צויתי לדעת את
 עמי ושראל לאמר למה לא בנתם לי בית
 ארום בכל אתר והליכתי בכל בני ועמי
 הפונגם מלילות ית חר- שיכטו ארום
 דפקדנת לפרנסא ית עמי ושראל מי
 למא לא- בניתו קדמי ביתא דמטלל
 בכורא ארום וענתה בה תאמר לעמי
 לדוד בה אמר יהוה צבאות אעו קחנת
 מן הנה מ אחר הצאו להיות נגיד על
 עמי על ישראל ובעו בדוד תימר לעמי
 לדוד כדון אמר יי צבאות אונא דבית
 מן דודא מכד ענא למיחוי מיכא ער
 עמי על ישראל ואהיה עמך בכל
 אשר התהלכתי ואכרתה את כל אנכי
 מפניך ועשיתי לך שכנא וישב א
 הגדולים אשר בארץ ויהוה מימר
 בסערך בכל אתר והליכנתא ושרינת
 ית כל בעלי דבבך מן קדמך ועבדתי
 שום רב כשום רבביא דבארעא ושמי
 מקום לעמי ישראל וצטעמול ושכו תותי
 ולא ירגו עוד ולא יוכיפו בע עולה לענת
 כאשר בר אשונה ואישוי אתר מתקן
 קדמי לעמי ישראל ואקיימו עו ושרו

ביום י בן כט חוק ללשם הגדולים הנזכרים

91R

באתר חן ולא יזוען עוד ולא יוספון
 בני רישא לעבדו חן כד מיתא
 חמו חיוס אשר צימי שפטיס על
 עמי ישראל וזכחתו לך מכל אביד
 והגדר לזכותו בימות עשה לך יתוה
 ולמו יוצא רפידות צגדו של עמי
 ישראל ואנחת לך מכל בעל רסבך
 וחן לך לא ארי מלכו וקיום לך לא
 מלאו ימיו ושכבת את אבתך וחמתי
 את ורסך אחריך אשר יצא ממעודה
 והכית את מלכתי ארי ושלמו יומך
 והישיבות עב אבתך ואקים ותבנך
 מתוך רתולך ואת קוץ מלכותה הוא
 יבנה בית לשמי וכותב את כפא ממלסו
 ער ערם הוא יבנ ביתא לשמי ואת קוץ
 תבדסי מלכותיה עד עלמא אני
 אהיה לו לאב והוא יהיה לי לבן אשר
 סדעתי וחוכתו בשבט אנשים ובעני
 בע ארם אמא איהו ליה לאב והוא יהיה
 קדמי כבר דאם יסרח ואולקיה במלקות
 גביו ובמדרות בע אנשא וחסדו לא
 יסור ממנו כאשר הסירתי מעם שאול
 אשר הסירתי משפך וכוזי לא ישר
 מינה כפא דאשרית כז שאול דאשרית
 מזקדך ונאמן ביתך ויבליסוך עד
 ערם לפנך כסאן יהיה נכון ער ערם
 וקום ביתך ומלכותך עד עמא קדמך
 כורסי מלכותך וחי מתקן שר עלמא מכל
 הדסים האלה וכל החיות הוהבן וסר
 עס אל דוד ככל מיתגמיא האליו וכל
 נטאתא הדא כן מליל עתו עס דוד

וכא המלך דוד וישב לפני
 יתוה ויאמר מי אנכי ארני יתוה ומי
 ביתי מיתגיאתג עד הלס ואתא מלכא
 דוד ומתיב קד לא ואמר לית אנא ממיסת
 לא אדם ומן בית ארי אמטיתני שחלסא
 ותקטו עוד ואת בענינך ארני יתוה
 ותסג גם אל בית עבודך למרחק ואת
 תרות הארס ארני יתוה והערת עוד
 דא קדמך לא אדם ומלילת אק על בית עבוד
 לשלמא דאתי דא חו אלבני אנשא
 אדם וביה יוסף דוד עד לדבר אלק
 ואתה ידעת את עבודך ארני יתוה ומא
 יוסף דוד עוד למלא קדמך ואת עבותא
 בעת עבודך לא אדם בעבודך וכלך
 עשית את כל הגדולה הזאת להודיע את
 עבודך בריל מימרך וכד עתך עבודת
 ית כל רב סתא הדא להודיע את עבודך
 על כן גרלת יתוה אלהים כי אין כבוד ואין
 אלהים וזלתי ככל אשר שמענו באזנו
 על כן רב את יי אדם ארי לית כוחך ולית
 אץ בר מינך ככל דשמענא ואמר קדמך
 קדמאנא ומי בעמד בישראל גי אחד
 בארץ אשר הלכו אלהים לפדות לו לעם
 ולשום לו שום לעשות לכם הגדולה
 והטראות לארץ מפני עבד אפורות
 לך מי צרים צים ואחיו ומן בעמד
 מישראל עמא אחד כחיד בארעא דאול
 שלחין מן קד יי למיפרק ליה עם ולשווא
 ליה שום ולמעבד לחון רסכו וחמין
 שרדעו לארס שביסנך דיהסתא לחון
 מוקדם עבד דפרקתא לך מי צרים צים

ארי חמיתני שחלסא

דא חו

בב

בב

כל נכאם ארני יתוה ביה סן ה וסימבון גילת בדבר אמת
 כדמצי קייקן וזמילמבון יתוה ארני כ וסימבון
 חילי עבד סבותק הער וביצאות

ואלהיו ותבנתן לה את עבד ישראל לה
 לעם ער שלם ואתה יהוה היות להם
 לאלהים ואתקיימתא לה ית עבד ישראל
 לה לעם ער עלמא ואת יהוה היות להם
 ועתה יהוה אלהים הדבר
 אשר דברת על עבדך ועל בית הקטן
 עולם ועשה כאשר דברת וכען
 אלים פיתגמא דמלילת על עבדך ועל
 ביתה אקים ער עלמא ועבדכמא
 דמלילתא ועל שמוך ער שלם לאמר
 יהוה עבאות אלהים לויסד אלובית עסד
 דוד יהוה נכון לפניך ויסג שמוך ער
 עלמא למימר יהוה עבאות אלים ער ישראל
 ובית עבדך דוד יהוה מתקן קדמך כי אתה
 יהוה עבאות אלהי ישראל גייתת את
 איו עבדך לאמר בית אבנה לה על כן
 מצא עבדך את לבו להתפלל אליך
 את התפלה הזאת ארי אתי עבאות
 אלהי ישראל היות אל עבדך למימר
 מלכו אקים לה על כן היות בלבא דע
 דעבדך לצאתה קדמך ית צלותא חדא
 ועתה יהוה אלהים אתה הוא האלהים
 ודברך יהוה אמת וסגד אל עבדך את
 הטובה הזאת וכען אלים את הוא
 ופיתגמא איון קטוים ומלילתא על
 עבדך ית טבתא חדא ועתה הוא
 וסד את בית עבדך להיות לעולם לפניך
 כי אתה ארצי יהוה דברת ומסרכתך
 וסד את בית עבדך לשלם וכען שרי
 וברך ית בית עבדך למהו לעלמא
 קדמך ארי את אלים מלילתא ומסכת

א
 ב
 ג
 ד
 ה
 ו
 ז
 ח
 ט
 י
 יא
 יב
 יג
 יד
 טו
 טז
 יז
 יח
 יט
 כ

פרשת
 אה

8

יתסכו במעבדך צדיקא לעלמין
 והל אחריכו ויהוה אלהיכם
 ובניכם ויקח דוד את מתת האמה מיד
 פלשתים והוה בערכו ומחא דוד ית
 ותבדיון וסגד יהוה ית תקח אמתא
 מידא פלי שותאי נד את מואב ומדות
 בחבל השוכב אתם ארצה ומדד שני
 חבלים להצית ומלא החבל להחיות וסג
 מואב לדוד לעבדים נשא מנחה ומת
 ית מואבא ומשח להוון בעדכא רמי
 ותהוון לארשא ומשח וסגד חבליו וס
 למיקטיל ומלי חבלא לאחאה וסגד
 לדוד לעבדך נטלי פרס ויהוה את
 הדדער בן רחוב מלך עובה בלסט
 להשיב ידו בנדר ומחא דוד ית
 הדדער בן רחוב מלבא דעסה כר
 איל לאטנאה תחוביה בנדר פתח וס
 דוד מיט אלה ושבע מאות פרשים
 ועשרים אלה רגלי ויעקד דוד אתם
 הרוב ומתד מיט מאה רבב ואחר
 דוד מיניה אלה ושבע מאה פרשו
 ועשרים אלה נצר רגלי ועקר דודת
 כל רתוביא ואשאר מינהו מצאח
 רתמין ותבא ארם דמיסק לעוון
 להוד עור מלה עובה ויהוה אתם
 עשרים ושנים אלה איש ואתאיש
 ארם דמיסק למיסע להוד עו מוס
 רציפה ומחא דוד בארם עשרין וס
 אלפין נבדא ויטס דוד נצבים בארם
 ומישק ומתו ארם דוד לעבדים נשא
 מנחה ומישע יהוה את דוד בכל אשר

יבד דין וסגד ומסכת טוב עין יתחיים כן

92^R

הלך ומעידו איקטרוטיוצו בארס דמסק
 והו אנש ארס לדוד לעבדיו ונט לימס
 ופרץ לית דוד בכל אתר דהליך ויקח
 דוד את שלטי הנהב אשר היו על עבדו
 הדוער הביאם ירושלים ונסיב דוד לית
 שלטי דהבא דהו על עבדו הדוער
 ואתאוננו ירושלים ומבטח ומפרתי
 ער הדוער לקח המלך דוד עזרת הדכה
 מאר ומבטח ומבארות קירו הדוער
 נסיב מלכא דוד עזרא סג לחוא
 ושמע תע מלך חמת כד
 הכה דוד את כל חיל הדוד ער ושמע תע
 מלכא דחמת אר מחא דוד תכל משרת
 הדוער וישלח תע את יורם בנ אל
 המלך דוד לשאול לו לשלום ולברסעל
 אשר בלחם בהוד ער ובהנבי איש
 מלחמות תע תיה הדוער וברו הו
 בלי כסף וכלי וכלי נחשת ושלח
 תע ית יורם ביה לית מלכא דוד
 למישאל ליה לשלום ולברכותיה על
 דאנח קמא בהוד ער וקטליה אר
 גר עבד דרבין עם תע תיה הדוער
 ועמיה הו מע כספא ומצ דהבא ומצ
 עזרא גם אתם הקדוש המלך דוד
 ליהוה עם הכסף והנהב אשר הקדוש
 מכל הגים אשר כבש את יהוה אקדוש
 מלכא דוד קד י עס כספא ודהבא דא
 דאקדוש מכל עמיה רבמיש מארם
 וממואב ומבצ עמיון ומפלשתים ומעמק
 ומשלל הדוער ער בזרחוב מלך צופר
 מארם ומימו ומב עם ומפלט ומעמק

ל
 ספ
 וכל קרא
 בתוכיה

כלל דודים כע
 אקטרוטיוצו

6.9

ליה לות דוד ואמר מלכא ליה האת ציבא
 ואמר עבדך ויאמר המלך האפס עוד
 עוד איש לבית שאול ואעשה עמו חסד
 אלהים ויאמר ציבא אל המלך עוד בן
 ליהושתא נכה רגלים ויאמר מלכא האת
 עוד ציבא לבית שאול ואעבד עמינה
 טיבו מן קדם לך ויאמר ציבא למלכא עוד
 ברא ליתך לך פתחון רגליו ויאמר לו
 המלך איהו הוא ויאמר ציבא אל המלך
 הנה הוא בית מכור בן עמיאל בן דם
 ויאמר ליה מלכא לאן הוא ויאמר ציבא
 למלכא הוא הוא בית מכור בן עמיאל
 בלא דבר וישלח המלך דוד ויקחהו
 מבית מכור בן עמיאל מלוא דבר ושלח
 מלכא דוד ודבריה מביית מכור בן
 עמיאל מלוא דבר ויצא מפיבשת בן
 יהונתן בן שאול אל דוד ויפל על פניו
 וישתחו ויאמר דוד מפיבשת ויאמר
 הנה עבדך ואתא מפיבשת בן יהונתן
 בן שאול לות דוד תפל על אפיו וסגד
 ואמר דוד מפיבשת ויאמר הא עבדך
 ויאמר לו דוד אל תמא בי עשה אעשה
 עמך וסגד בעבור יהונתן אביך וחססת
 לד את כל שדה שאול אמר ואתה
 תאכל לחם על שולחני תמיד ויאמר
 ליה דוד לא תיחדל ארי מועבד אי עבד
 עימך טיבו בריל יהונתן אמר ואתיב
 לך יתכל אחסנת שאול אמר ואתתקל
 לחמא של פתחון תירא וישתחו ויאמר
 מה עבדך כי פנית אל המלכהמת אשר
 כמותי וסגד ואמר מא עבדך ארי

ל

22

אתפניתא על גבי הדיוט דמות
 ויקרא המלך אל ציבא בער שאול ויאמר
 אלו כל אשר היה לשאול הכל בית עמי
 לבן אדניך וקרא מלכא לות ציבא עמינה
 ושאול ויאמר ליה כל דהוה לשאול ונתן
 ביתיה וזבית לבן ריבוןך ועבדת לו את
 הארצה איהו ובנך ועבדך וזבנתו ונתן
 לבן אדניך לחם ואכלו ובעבשות בן אדני
 ואכל תמיד לחם על שולחני ולצבא חמשה
 עשר בנים ועשרים עבדים ותפלה ליה
 ות ארעא את ובנך ועבדך ותעל ויהיה
 ריבוןך מיוז ויתפרנס ויפניב בן ריבוןך
 אבילת דוד אלחמא על פתחון וליציבא
 חמישית עשר בנן ועשרין עבדין ויאמר
 ציבא אל המלך ככל אשר יצוה אדני המלך
 את עבדך בן ועשה עבדך ומפיבשת
 אכל על שולחני כאחד מבני המלך ויאמר
 ציבא למלכא ככל דפקיד רשני מלכא את
 עבדיה בן עבדך עבדך ומפיבשת אמר על
 פתחון כחד מבני מלכא ולמפיבשת טהור
 וטיבו מיבא וכל מושב בית ציבא עמינה
 למפיבשת ולמפיבשת ברא זעירא ושמינה
 מיכה וכל מותב בית ציבא עבדך למפיבשת
 ומפיבשת ישב מיד ושלם כי על שולחן
 המלך תמיד הוא אכל והוא אפס טהור
 ומפיבשת יתיב מיד ושלם ארי על פתחון
 דמלכא תירא ויאמר אביל וקרא לך פתחון
 ויהי אחרי כן
 ויבית מלך בני עמינה וימלך חנון בנן טהור
 והוה בטר כן ובית מלכא רבני עמינה ומלך
 חנון ברית תחותיה ויאמר דוד אעשה

C.10

ולפיכשת חרין לא פסקין כתיבאן סביבון

חנה עם חנון בן מנשה כאשר עשה אביו
 עמדי חסד ושלח דוד לחקרו ביד עבדו
 אל אביו ויסאו עבדו דוד ארץ בני עמון
 ואמר דוד אעבוד מי יבן עמון בן מנשה
 כמא דעבד אבותי עימי טובו ושלח דוד
 לחמיותה בידא דעבדוהי על אבותי ואת
 עבדו דוד לארעבני עמון ויאמרו שוה
 בני עמון אל חנון ארצותם המכבד דוד
 את אביו בעיניו כי שלח לו מנחמיסחלא
 בעבור חסד את העיר ולרעה ולהפכה
 שלח דוד את עבדו אליה ואמר רב רבני
 בני עמון לחנון ריבוסוהו המישר דוד ית
 אבוק בעיני ארי שלח לו מנחמיסחלא
 בדל למיחקר ית קרתא לאללותה ולמחמס
 שלח דוד ית עבדוהי לתת ולקח חנון את
 עבדו דוד ויגלה את חצי זקנס ויכרת את
 מדויהם בחצי ער שותותיהם השלחם
 ודבר חנון ית עבדו דוד ויצרע ית פלגות
 דיקסוהו ופסק ית לכושיהו ער פלגוהו
 ער את בחרטוהו ושלח חנון ויציר לוד
 וישלח לקראתם כיהו האנשים בכלמים
 מאד ויאמר המלך טובו בירחו ער יצא
 זקנס ושבתם וחיואו לוד ושלח
 לקדמותוהו ארי הו צבדא מתבלמין א
 לודא האמר מלכא תיב בירחו ער יצא
 הקנסו ותתבוהו ויראו בני עמון כי
 נכאשו בודו ושלחו בני עמון וישכרו
 את ארם בותרחוב ואת ארם צוסה עשרים
 אלתוהו ואת מלך מעבה אלת אישואיש
 טוב פנים עשר אלת איש וחזו בני
 עמון ארי איתצוהו בודו ושלחו בני

עמון ואמר ית ארכבית לחובות ארם
 צוסה עשרין אלפין צבדא ויגלה ותמלך
 מעסה אלה צבד ואישטובתו עשר אלפין
 צבדא ושמיע דוד וישלח את יואב ואת
 כל הצבא הצבדים ושמיע דוד ושלח את
 יואב וית כל חילא דצבדא ויצאו בני
 עמון ויערכו מלחמה פתח השער וארם
 צובה ורחוב ואיש טוב ומעכה לבדכשוח
 ונפיקו בני עמון וסדרו קרבא במיעל נה
 דערעא וארם צוב ורחוב ואישטוב ומעסה
 כלחודיהו כחקלא וירא יואב כי היתה
 אלו פני המלחמה מפנס ומאחור ויבחר
 מכל בחוריו בישראל ויעד לקראת ארם
 וחזא יואב ארי תקפו עלוהי עבדו קרבא
 מאפוחו ומאחורוהו ובחר מכל בחור
 ישרא וסדר לקדמות ארם ואת ית העם
 נתו ביד אבשי אחו ויעד לקראת בני
 עמון וית שאר עמא יהב ביד אבשי יא
 אחוהו וסדר לקדמות בני עמון ויאמר
 אנתחוק ארם מימי והיתה לי לישועה
 ואם כני עמון יחזקו מימי וחלמתי לישוע
 לה ויאמר אנתחוק ארם מימי ותהי לי
 לפריק ואבני עמון יתקפו מימי ואיך
 למיפרק לה חוק ונתחוק כשר עבד וכשר
 ערי אלוהי ע והוה יעשה הטוב בעיני
 חק וינחקה של עבדא ועל קדוהו אקטול
 ועבד דתקין קדמותו וצטו יואב והעם
 אשר עמי למלחמה בארם וינסו מפניו
 וקרב יואב ועמא דעמיה לאחא כי
 קרבא באקטו ארם ואקבו פוקדמוהו
 בני עמון דאו כי נס ארם וינסו מפני

94R

ואת כל שלום העם ושלום המלחמה
 ואת אוריה לותיה ושאל דוד ל שלום
 ואת כל שלום עמא ושלום קרבא ואמר
 דוד לאוריה דל ביתך ורחץ רגליך
 ונצא אוריה מבית המלך ונצא אחריו
 משאת המלך ואמר דוד לאוריה חזרת
 לביתך ושטות רעך ונפק אוריה מבית
 מלכא ונפקת בתרוהי סעדתא ומלכא
 וישכב אוריה פתח בית המלך את כל
 עבדי ארצו ולא ירד אל ביתו ושכב
 אוריה תרעבית מלכא עם כל עבדי
 ריבונה ול אנהת לביתה ויגזרו לדוד
 לאמר לא ירד אוריה אל ביתו ולאמר
 דוד לאוריה הלא מלך אתה בא מדוע
 לא ירדת אל ביתך וחזיאו דוד למעור
 לא נחת אוריה לביתה ואמר דוד לאוריה
 הלא מאורחא את אתי ומה דין לא נחתת
 לביתך ולאמר אוריה אל דוד חזרו
 וישראל ויהודה ושבים בסובת וארץ
 יואב ועבדי ארץ על פני השדה חנים
 ואני אטא אל ביתי לאכול ולשתות
 ולשכב עם אשתי חייך וחי נפשך אם
 אעשה את הדבר הזה ואמר אוריה ליה
 ארתא וישראל ויהודה ותבין במטליא
 וריבתי יואב ועבדי ריבתי על אפי מרא
 שרן ואנא אי עיל לביתי למיכל ולמישתי
 ולמישכב עם איתתי חייך וחי נפשך
 אם אעביר פיתנמא הדין ולאמר דוד
 אל אוריה שב בזה גם היסוכמחר אשלחך
 וישב אוריה בירושלם ביום ההוא ונעצרת
 ואמר דוד לאוריה תב הכא יומא דין ו

ל
כספא
עבד

והיה ביום ההוא וישב יואב

לך מדוע נגשתם אל העיר להלחם
 הלא ידעתם את אשר יורו מעל החמה
 והי אכזר דלק רוגזא רמלכא וימר לה
 מדען איתקבתון לקרנא לאנשא הלח
 ידעתון ית דודמון עליכון מן שגרא
 מי הכה את אבי מלך בר רובשת הלוא
 אשה השליכה עליו פלח רכב מעל החומה
 ומת בתכץ למה נגשתם אל החומה
 ואמרת גם עבדך אוריה החתי מת לו
 קטל ית אבי מלך בר רובשת הלוא
 איתתא רמת עלוהי פלגת רכב רתוהי
 מן שגרא ומת בתכץ ולמה איתקבתון
 לשגרא ותימר אה עבדך אוריה חתאה
 מית וילך המלאך ובא ויען לדוד את
 כל אשר שלחו ויאב ואל איגרא ויאב
 וימי לדוד ית כל דשלחיה יואב ויאמר
 המלאך אל דוד כי גברו עלינו האנשים
 ויצאו אלינו השדה ונתוה עליהם עד
 פתח השער ויאמר איגרא דוד ארי
 תקפו עלנא גברי אנפיקו לותנא לחקלא
 והוצא שרדן להון עד מעלנא דתרעא
 וידאו המוראם אל עבדיך מעל החומה
 ומתו מעבדי המלך וגם עבדך אוריה
 החתי מת ושדו קשתא בעבדך מן שגרא
 ואיתקטילו מעבדי מלכא ומה עבדך
 אוריה חתאה מית
 ויאמר דוד אל המלאך מה תאמר אלי ואב
 אל ירע בעיניך הדבר הזה כי כזה וכזה
 תאכל החרב החזק מלחמות אל העיר
 והרבה וחזקה ויאמר דוד לאיגרא מדען
 תמר ליואב לאיבאש בענך פיתגרא

C12

הדיו ארי בדיו וכדיו תקטיל חרבא
 אתקסא קרבך על קרנא ופגרה ותקפה
 ובשמיע אשת אוריה כי מת אוריה אשה
 ותספר על בעלה ושמיעת איתת אוריה
 ארי מית אוריה בעלה וספדה על בעלה
 ויעבר האבל וישלח דוד ויאספה אל
 בנתו ונתו לו לאשה ותלד לו בן וירע
 הדבר אשר עשה בעיני יהוה ועבר
 אבל אוריה דוד וכנשה לביתיה וחת
 ליה לאיתו וילדת ליה בן ובאיש פיתגרא
 דעבד בעיני יי וישלח יהוה
 את נתן אל דוד ובא אליו ויאמר לו
 שני אנשים היו בעיר אחת אחד עשיר
 ואחד ראש וישלח לו ית נתן לות דוד ויאב
 לותיה ויאמר ליה תרין גברין הון בחדא
 חדא חד עמרא וחד מסכנא לעשיה הון
 גאן ובקר הרבה מאד לעמרא הון עאן
 ותריזסג לחדא ולרש אין כל כי אם
 ככשה אחת קטנה אשר קנה ויחיה וימ
 עמו ועם בניו יחדו מפרט תאבד ומכסו
 תשתה ובחיקו תשכב ותהי לובנת ולמנ
 ולמיסכנא לית מידעם איליהו איכיהא
 חדא זעירא דזבנה וקיימה ורכת עיניה
 ועם כנניה בחדא מפתיה אכילא ומכסיה
 שתניא ובחניה שכבא וחת ליה ככשה
 ובא חלד לאיש העשיר והחמל לקחת
 מצאנו ומכרהו לעשות לאוריה ובא לו
 ויקח את ככשת האיש ויד אשו וקשה
 לאיש הכבא אליו ואתא אורחא לעמרא
 שתניא וחס למיסכ מעמה ומתו יחד
 למיעבר לאורחא דאתא ליה ופסע ית

למדינת ירושלים

ויאמר אחיך לית דוד ואמר אחיך
 קרבא ברובה ואף כבשית את קרית מלך
 מלכותא ועתה אסוף את יתר העכוזות
 על הקר והכדה פו אלכוד אני את העיר
 וקרא שמי עליה ובעש בעשו יתשאר
 עמא ושירי על קריתא וכבשה דילמא
 איכשו אנא ית קריתא ויתקרי שמי עליה
 ויאסף דוד את כל העכוזות רבנה ורחם
 בה וילכדה וכבש דוד ית כל עמא ואול
 רבתי ואעתי קרבא בה וכבשה ויקח את
 עטרת מלכא מעל ראשו ומשקלה עבר
 והביא בזו יקרה ותהי על ראש דוד
 ושלל העיר הוציא הרבה מאד וכבש
 ית כלילא דמלכותא מעל רישיה וכי
 ונתקלה כפרא דרהבא ובה אבו טבא
 והזה על רישא דדוד ושירי קריתא אפיק
 סע לחרא ואת העש אשר בה הוציא
 וישם כבצרה ובחריצו חכרול ובמצות
 הכרול והעמר אתם במלכא וכן יעשה
 לכל עיר בע עמון וישב דוד וכל העם
 ירושלים ויתעמא ובה אפיק וכסר יתון
 במסרין ובמצור ברזלא וקר יתחזב שוקא
 וכן עבר לכל קרית בע עמון ותב דוד
 וכל עמא לירושלים
 ויהי אחר כן ול אכשלוס בודוד אחות
 יפה ושמה תמר והאכה אמנו בודוד
 והזה כתר בן ול אכשלוס בן דוד אחתא
 שפיתא ושמה עמר וריתא אמנו בן
 דוד ויש לאמנו להתחלות בעבור
 תמר אחת כי בתלה היא ופל אנעני
 אמנו לעשות לה מאומה ונקת לאמנו

לאיתמר עמא בדיל תמר אחתיה אר
 בתולתא היא והזה מכא בעני אמנו
 למיעבר לה מידעם ולאמנו יע ושמו
 ותרב בו שבעה אחי דוד וינזב איש
 חכם מאד ולאמנו שושביןא ושמיא
 ושמיא ונזב בן שבעה אחיה דוד
 וינזב גבר חכם לחרא ויאמר לו מתי
 אתה סבה דל בן חמלך סבך בבקר הלא
 תגר לי ויאמר לו אמנו את תמר אחות
 אבשלום אחי אני אהב ואמר ליה מרין
 את כליו חסוד בן מלכא בצפר בצפר
 הלא תחוי לי ואמר ליה אמנו ית תמר
 אחתיה דאבשלום אחי אנא רחם ויאמר
 לו ויחנזב סבך על משכבך והתחל ויא
 אקיד לראותך ואמרת אליו תבוא נא
 תמר אחתי ותסרני לחם ועשתה לעני
 את הבריה למען אשר אראה ואכלתי
 ואכלתי מידה ואמר ליה ויחנזב סבך
 על שיתך ואיתמר ע ויתתי אסר למתוך
 ותמר ליה תיתי בען תמר אחתי ותוכלע
 לחמא ותעברך לעני ית סעוד תאבדיל
 דאחוי ואיבול מז דה וישכב אמנו
 ותחל ויבא חמלה לראותו ויאמר אמנו
 אל חמלה תבא נא תמר אחתי ותלבב
 לעני שתי לבבות ואסיה מידה ושכב
 אמנו ואיתמר ע ואתא מלכא למיחזיה
 ואמר אמנו למלכא תיתי בען תמר
 אחתי ותחלוס לעני קרית חליטותא וא
 ואיבול מז דה וישלח דוד אל תמר
 חביתה לאמר לני נאמית אמנו אחיק
 ועשי לו חסיה ושלח דוד לתמר ליתא

643

100. f. 96r. v. 1. 100. f. 96r. v. 1.

בועת ושוואת יד על רשות האלהות
מיתל וצחה ואמר אליה אבשלום
אחיה האמינו אחיך היה עבד וענה
אחותי החריש וכו' אחיך הוא אל השמי
את לבד לדבר הזה ותשב תמיד ושוממה
בית אבשלום אחיה ואמר לה אבשלום
אחיה האמינו אסוף הזה עיניך וכו'
אחתי שתקל צחוק הוא לא תשווה ות
ליקד לפתגמא הדיו ויתכית תמיד וציה
בית אבשלום אחיה והמלך הוד שמע
את כל הדברים האלה ויחר לו מאד
ומלכא הוד שמע ית כל פיתגמי אהלון
ותקף ליה לחרא ולא רבר אבשלום
עב אמנו למינע ועד טוב כי אשנא
אבשלום את אמנו על רבר אפדענה
את תמר אחות ולא מילל אבשלום עם
אמנו למביש ועד טוב ארי כע אבש
ית אמנו על עיסק דענ ותת אחתה
וחי לשנתם ימים ויהיו
גזים לאבשלום בבבל חצור אשר עם
אפרים ויקרא אבשלום לכל בני המלך
והיה לומר ברתם שני והיו גזוזל אב
לאבשלום במישר חצור דעם אפרים
וזמין אבשלום לכל בני מלכא ויבא
אבשלום אל המלך ויאמר הנה נא
גזים לעבדך ילך נא המלך ועבדך
עם עבדך ואתא אבל לות מלכא ואמר
האמנו גזיון לעבדך ואלמען מלכא
ועבדוהי עם עבדך ויאמר המלך אל
אבשלום אל בני אל נאלך כולע ולא
נכבד עליך ופרץ בו ולא אסה ללכת

בבב ב בק מחזין ומיכ יור אבשלום

278

ויברכוהו ואמר מלכא לאבשלום לאבד
לא כעז נזיל כולמא ולא ניתקף עלך ואתקף
ביה ולא אבה למייל וברכיה ויאמר אבשלום
ולא ילך נא אתע אמנו אחי ויאמר לו
המלך למה ילך עבדך ואמר אבשלום ולא
יזיל כעז עינעא אמנו אחי ואמר ליה
מלכא למה יזיל עינך ופרץ בו אבשלום
וישליח אתו את אמנו ואת כל בני המלך
ואתקף ביה אבש ושלח עיניה לתאמע
ות כל בני מלכא
ויצו אבשלום את צעריהו לאמר ראוני
בטוב לב אמנו בינו ואמרתו אליכם הכו
את אמנו והמתם אתו אלתראוהלא כו
אנכי צוית אתכם חזקו והיו לבני חיל
ותקיד אבש ית עולימוהי למינר חזו בשן
כו ישפם ליכא דאמנ סבד או אמר לכח
קטולו ית אמנ ותקטולו יתיה לאתידחלו
הלא ארי פקידית יתכוז איתקפו והיו לצביו
צבדיו וועשו צערי אבשלום לאמנו כו
כאשר ציה אבשלום ויקמו כל בני המלך
ורכבו איש על פרדו וינסו ועבדו שלימי
אבשלום לאמנ כמא דפקיד אבש וקמו כל
בני מלכא ורכבו גמר על כוד צתיה ואפטו
והיו המה בדרך והטמועה באה אל הוד
לאמר הנה אבשלום את כל בני המלך ולא
צתר מהם אחר והוה עד דאינו באוהא
ושמועתיא אתת לות דוד למינר קטל
אבש ית כל בני מלכא ולא אישתאר מינוח
חד ויקם המלך ויקדע את
בציו ויטוב ארעה וכל עבדיו בצבוס
קיועו בערים וקם מלכא ובזע ית לבושהו

279

ושכב על ארעא וכל עמיהו מתעורר
 בד מכונעו לכושיחון
 ולעז יונדב בן שמשו אחי דוד ויאמר
 אל יאמר ארצי את כל הנערס כפי המלך
 המותו כי אם אמעון לבדו מת כי שלמי אבשלום
 היתה שומיה מיום ענתו את תמר אחותו
 ואתם יונדב בן שמשו אחיהו דוד
 ואמר לא יימר רעבתי כל עולמי אפי
 בני מלכא קטילו ארי אמעון בלחודוהו
 מית ארי בלכא דאכל הנה כמיתא ב
 מיומא דעגי ית תמר אחתיה ועתה אל
 ישם ארצי המלך אל לבו דבר לאמר כל
 בני המלך מיתו כי אמעון לבדו מת וכלן
 לא ושא רעבתי מלכא על לביה פיתגמא
 למימר כל בני מלכא איתקטלו אלהו
 אמעון בלחודוהו מית ויסדח אבשלום
 וישא הנער הצפה את עינו וירא והנה
 עם רב הלכים מדרך אחרינו מצד ההר
 וערק אבש ורקת שלימא פכזאה ית
 עיניה והא עם פג אתו מאורח מאח
 מאחורוהו מספר טורא ויאמר יונדב
 אל המלך הנה בני המלך באו בדבר
 עבדך כו הנה ויאמר יונדב למלכא הא בני
 מלכא אתו בפיתגמ עבדך כו הנה והו
 ככלתו לדבר והנה בני המלך באו וישאו
 קולם ויבכו ונס המלך וכל עבדיו ככו
 בכי גדול מאד והנה בשי ציחמה למלכא
 והא בני מלכא אתו וארימו קלחון וסבו
 ואת מלכא וכל עבדוהו בכו במי אה
 סגאה לחדא ואבשלום ברח וילך אל
 תלמי בן עמיחוד מלך גשור ותאמל

4

ב רמס
התורה
והתעורר
והנה יונדב
כיוון שיש
במלך

ענין ז
4

4

4

עמיחוד

ד יגלן כעבדן ה דקין ה ושיכ עמיחוד יחיסוע כדחלת
 לחתם על מילין כעבדן ה דקין ה ושיכ עמיחוד ואחריכ
 השלמות גליחמה וחלוק ב מיל בין ד קין ושי אקבד ועל

על כנכר הימים ואבשלום עק ואו
 לות תלמי בן עמיחוד מלכא גשור
 ואתאמל על מרזה כל יומיא ואבשלום
 ברח וילך גשורה והו פוס שלש שנים
 ואבשלום ערק ואזל לגשור והנה תמן
 בלת שנת ותכל דוד המלך לצאת
 אבשלום כי פוס על אמעון כי מת חס
 חמדת נפשא דוד מלכא למיפק על
 אבשלום ארי איתעזים על אמעון ארי
 ומיע יונדב בן עמיחוד
 מית מי לב המלך על אבשלום וידע יונדב
 בר צריה ארי בלכא ומלכא למיפק
 על אבשלום וישלח וואב תקועה
 ויקח משס אשה חכמה ויאמר אלה
 התאמל צא ולכשי נא בעדי אכל ואל
 תסוכי שמן והוית כאשה וה זמיום
 רבים מתאבלת על מת ושלה יונדב
 לתקוע ודבר מתמן איתתא חכימה
 ואמר לה איתאמלי בשן ולכשי בעו
 לכושוי איבילא ולא תשופיז מיטחא
 ותהן כאיתתא דנו ומיו סגיאן מתעבא
 על מית ובלאת אל המלך ודסדת אליו
 כדבר הזה וישס יונדב את הדברים נפיה
 ותהכין לות מלכא ותמללין עמייה
 בפיתגמא הדין ושוי יונדב פיתגמא
 בפומיה ותבא האשה התקועות אל
 המלך ותפל על אפיה ארצה ותכשתחו
 ותאמר הישועה המלך ואתת איתתא
 רבותקוע למלכא ונפלת על אפיה על
 ארעא וסגדת ואמרת פרוק מלכא
 ויאמר לה המלך מת

4

4
יבן הנה
וידע יונדב
על

נסי ו כחתי בן וסיעותן אעטן הריש ואי כל זים
 ציון וכל יטענה כוחים כתיבין י

קדם מלכא ריבונא ית פיתגמא הדיוארי
 דחליני עמא ואמרת אמרת אימלילבט
 קדם מלכא מאים ועבד מלכא יתפיתגמא
 דאמיתה כי ושמע המלך להציל את אמתו
 מפי האיש להשמיד אתי ואת בני וחד
 מנחלת אלהים ארי ושמע מלכא לשיזת
 ית אמתיה מיד צבא לשי צאה ית וית
 ברל כחרא מאחסנת עמא דלי ותאמר
 שפחתי יהיה צארבר ארצ המלך לפניה
 כי כמלאך האלהים כז ארצ המלך לשמע
 הטוב ודרע ויהיה אלהך יהי עבד וי
 ואמרת אמרת יהי בען פיתגמא דרפת
 מלכא לניחא ארי כמלאכא דלי כיו
 ריבונא מלכא למי שמע טב ומי שוממא
 דלי אהך בסעך ולעו המלך
 ויאמר אל האשה אל נא תבחרו מיני
 דבר אשר אנכי שאל אתך ותאמר
 האשה ידבר נא ארצ המלך ואתנב
 מלכא ואמר לאיתתא לא בען תכסא
 מיני פיתגמא דאנא שאול יתך ואמרת
 איתתא ימלל בען ריבונא מלכא ואמר
 המלך היר וואב אתך בכל זאת ותעו
 האשה ותאמר חי נפשך ארצ המלך
 אם אש להמיו ולהשמיד מכל אשר תבי
 ארצ המלך כי עבדך יואב הוא צוני
 והוא טב כפי שפחתי את כל חסדי האלה
 ואמר מלכא היר וואב עמך בכל דא
 ואתיבת איתתא ואמרת חי נפשך רפני
 מלכא איב אית למיטעני למיטעא ולמילה
 מכל המלל ריבונא מלכא ארי עבדך
 וואב הוא מרדג והוא שוא בפומא דאמת

יתכל פיתגמא האילן לבעבד סבבא
 פני הדבר עשה עבדך וואב את הדבר
 היה וארצ חכם כחכמת מלאך האלה
 לדעת את כל אשר בארץ כדיל לאתמ
 ותאמי פיתגמא עבד עבדך וואב ית
 פיתגמא היר וריבונא חביב כחכמת מ
 מלאכא דלי למידע ית כל דכארעא
 ויאמר המלך אל וואב
 נא עשיתי את הדבר הזה הן השב את
 הנער את אבשלום ואמר מלכא ליואב
 האנשו עבדית ית פיתגמא הדיו ואמר
 אתם ית עולמי אית אבשלום ויפלי וואב
 אלפניו ארצה וישתחו ויכר את המלך
 ואמר וואב היום ילע עבדך כי מיצאת
 חובענך ארצ המלך אשר עשה המלך
 את דבר עבדו ותפל וואב על אפיה על
 ארעא וכגד וברך ית מלכא ואמר וואב
 יואב ויר וילע עבדך ארי אשכחית
 רחמי בעינך ריבונא מלכא דעבד מלכא
 ית פיתגמא דעבדית ויקם וואב וילך
 גשוורה ויבא את אבשלום וירשלו וקם
 וואב ואיל לגשוור ואיתמי ית אבשלום
 לירושלם ויאמר המלך
 יקב אל ביתו ופני לא יראה ויקב אנש
 אבשלום אל ביתו ופני המלך לא ראה
 ואמר מלכא יסתחר לביתה ואפי יא
 יחי ואיסתחר אבשלום לביתה ואפי
 מלכא לא חזא
 וכאבשלום לא היה איש יפה בכד
 ישראל להלל מאר מכתתו ועד קחה
 לא היה בו מים וכאבשלום לא הורה

אל מניו ודבר בסמול ונסלם לא יאמר יבוסע וואב יתאמרו וקטלי

וכן טפיר בכל יום אל לשכחא חדא
 מפתת רגליה ועד מיתתה לא היה
 ביה מנא ובגלחו את ראשו והיוד
 מקץ ימים לומים אשר יצחכי בכד
 עליו וגלחו ושקל את שער ראשו א
 מאתים שקלים באבן המלך ובכפרותיה
 את רישיה והוי מזמז ערך לעדן דכפפ
 אבו יקיר עליה ובספר ליה ותקלילת
 כער רישיה מאתו מילעין במתקלא
 המלכא ויולדו לאבשלום
 שלושה בנים ובת אחת ושמה תמר
 היא היתה אשה יפה מראה ואתלידו
 לאבשלום בתא בעון ובדתא חדא ושמה
 תמר היא היתה איתתא טפירת חיזו
 וסבא בשלום בירושלם שנתים ימים
 ופני המלך לא ראה ותיב אבשלום
 בירושלם תרתין שנין ואפי מלכא לא
 חזא ושלח אבשלום אל יואב לשלח
 אתו אל המלך ולא אבה לבוא אר"י
 ושלח עוד שנית ולא אבה לבוא ושלח
 אבשלום ליוז לשלחא תתיה לות מלכא
 ולא אבה למיתני לותיה ושלח עוד תיבת
 ולא אבה למיתני ויאמר אל עבדיו ראו
 חלקת יואב אל ידו ולו שם שעורים
 לכו והציתוה באש ויצתו עטרו אב
 אבשלום את החלקה באש ואמר
 לעבדיו חזו אחסנבא רואב וסמיט
 לר"ל וליה תמן מעדיו איוולו ואדלקתו
 פורא ואדליקו עבדו אבשלום אחסנבא
 בעדא ויקם יואב וכא
 אל אבשלום הביתה ויאמר אלינו למה

וי
 וי
 וי

לחון
 וחילוק
 דכח
 דכח
 דכח

וי

הציתו עבדיו את החלקה אשר לי באש
 וקם יואב ואתא לות אבשלום לביתו ואמר
 ליה למה אבד ליקו עבדך יב אחסנבא דויל
 בעדא ויאמר אבשלום אל יואב הנך
 שלחתי אליך לאמר בא הפה ואשלחה
 אתך אל המלך לאמר למה באתי מגשו
 טוב לך עד אען שם ועתה אראה פני
 המלך ואם יש בי עון וחמיתני ואמר
 אבשלום ליוז הא שלחתי לותך למימר איתא
 הלכא אתא שלחתי לות מלכא למימר למה
 אתיתי מגשו טוב לך עד דאתתמן ובע
 איתן אפי מלכא ואבאית בי חובא ויק
 ויקטלינו ויבא יואב אל המלך ויג
 לו ויקרא אל אבשלום ויבא אל המלך
 וישתחו לו על אפיו ארצה לפני המלך
 וישק המלך לאבשלום ואתא לות מלכא
 וחיו ליה ויקרא לאבשלום ואתא לות מלכא
 ובגד לות על אפיו על ארעא קד מלכא
 ונשוק מלכא לאבשלום
 ויהי מאחר כן ויעשו לו אבשלום מרתב
 וסכים וחמשים איש רעים לפניו והיה
 מפתר בו ועבד ליה אבשלום דתקין וסמון
 ותמשון צבא דרופין קד מיתני והשבים
 אבשלום ועבד על יד דוד השער והיה
 כל האיש אשר יהיה לו ריב לטא אל
 המלך למסופט ויקרא אבשלום אליו
 ויאמר אי מזה עיר אתה ויאמר מאחר
 שבטי ישראל עבדך ומקדש אבשלום
 וקאים על סבש אורח דרעא והוי כל
 צבא אדוקי ליה דין למיעל לקדם מלכא
 וקדו אבשלום ליה ואמר אי מידא קד את

וי

C. 15

ואמר מחר שיבטיא וישראל עבדך
ויאמר אליו אנשלום ראה דברך טובים
ונכחים ושמע איז לך מאת המלך ואמר
ליו אנשלום חזי פיתגפך תקעז ויאני
ושמע לית לך מזקדם מלכא ויאמר
אליו אנשלום מי ישימיני שפט בארץ
ועלי נבא כל איש אשר יהיה לו ריב
ומשפט והצדקתיו ואמר אנשלום מעני
דינא בארעא וקדמי יתי כל גבר דיהי
ליו דין ומני ואירעניה והיה בקרב איש
להשתחות לו ושלה את ירו והחזיק בו ונשק
לו והוה כד קריב צבא למיסע ליה ומשום
דיה ומתקרבניה ונשק ליה
וישש אנשלום כדבר הזה לכל ישראל
אשר נבאו למשפט אל המלך וצב
אנשלום את לב אנשי ישראל ועבד
אנשלום כפיתגפא דיון לכל ישראל דאתן
למדן לית מלכא וצב אנשלום ית ליבא
דאנשי ישראל ויהי מקץ
ארבעים שנה ויאמר אנשלום אל המלך
אלכה נא ואטלם את נדרי אשר נדרתי
להוה בחברון והוה מסוף ארבעין שנים
ואמר אנשלום למלכא איזיל בען ואישום
ית נדרי דעדיית קדם מן חברון כי נדרי
נד עבדך בשכתי בגשור בארם לאמר
אנישב ושובני יהוה ירושלים ועבדתי
את יהוה ארי סדא נדרי עבדך במתני
בגשור בארם למימר אם אתכא יתביעני
לל ירושלים ואפלה קד מ ויאמר לו
המלך לך בשלום ויקם וילך חברונה ואמר
ליו מלכא איזיל לשלם וקם ואזל לחב

ספ
מחזיקיה
בדיניה

ל
ל
ל

ספ

לחברונה וישלה אנשלום
מדגלים בכל שבטי ישראל לאמר בשם
בשמעכם את קול השופר ואמרתי מחר
אנשלום בחברון וישלה אנשלום מאת
בכל שבטיא דיש למימר כמי שמעתי
ית קל שופרא ותיכרון מלך אנשלום
ואת אנשלום הלכו מאתם איש מיתו
מירושלים קדאים וחלבים לתמס ויא
ידעו כל רבד ועם אנשלום אזל מאת
צבא מירושלים זכיבן ואזלו חתונה
ולא ידעו כל מידעם וישלה אנשלום
את אחשתפל העלני יועז רוד מעיר
מיצלה בזבחו את הזבחים והוה הקטר
אמר והעם הלך ורב את אנשלום ושה
אנשלום ית אחת צלוצאה מלובאוח
מקרתיה מגלו בדכחותיה ית רבניה
והוה מרדא תקק ועביא אזל וקגעס
אנשלום ונבא המגד אל רוד לאמר
היה לב איש ישראל אחרי אנשלום
ואתא דמחוי לית חוד למימר איתפג
ליבא דאנשי ישראל בתי אנשלום
ויאמר רוד לכל עבדיו אשר את
בירושלים קומו ונסדחה כי לא תהוה
מלכותא מעני אנשלום מיהו ללכת עו
ימחר והשיגצו והדיח עלית את חוש
והבה העיר לפי חרב ויאמר רוד לכל
עבדיו ויעמיה בירושלים קמו ועשו
ארי לא תהי לנא משויבא מן קד אנשלום
אוחו למלך דלמא יחוי וידבקנא וס
ויסמיו עלנא ית בישתא וימחי קדתי
לפיתגם דחרב ויאמרו עבדי המלך א

אנשלום יד חסדן ו בין ומי אמות מליטה חסדן בנכ כנא כנא
אכתיא נא גב לידך חרטי ויחסי חרטי כנא חסדן
עסיא ויחן ויטיאל וירא את חסדן חסדן ויחסי ליה חסדן

184 R

וצבא שר צבא רבפי כשת לקדו ביתו
 וזוג המלך חשיקן ועליון מן צרין
 הרום וביאה איתכלין רעצין יכסין
 וביאה מן רבילתא וצרכ דחבר ויאמר
 המלך אל צבא מה אלה לך ויאמר
 צבא החמודים לבית המלך לדכ
 ולחלום והקדף לאל הנערים והיון
 לשתות הישת במדבר ואמר מלכא
 לצבא מן אילין לך ואמר צבא
 חמורא לבית מלכא למידכ ולחמורא
 וביחמא לביב עלומיא וחמורא לישת
 רבילתא במדברא ויאמר המלך ואיה
 בז ארצך ויאמר צבא אל המלך הנה
 ישב במושלם כי אמר היום ושם לו
 בית ושואל את מלכות אבי ואמר
 מלכא ואזכר ריבונך ואמר צבא
 למלכא הוא שתב במושלם אה אמר
 נומא רין ותסון לובית ושרא ית מלכותא
 דאבא ויאמר המלך לצבא חקך לך כל
 אשר למפכשת ויאמר צבא השפחות
 אמר חזב עבדך ארץ המלך ואמר
 מלכא לצבא הוא לך כל רבפיכשת ואמר
 צבא מורא אשפחות רחמין בעינך
 ריבונך מלכא וכא המלך שר בחורם
 והנה משש אויש יוצא מן שפחת בית
 שאול ושמו שמע בוגרא יצא יצא
 ומקל ואתא מלכא שר עלמת והיא
 מתנה גבילא נמוק גיזעית בית שאול
 ושניה שמע מר גרא נמוק מיפן וכי
 ומלשט ומקל באכנס את רוח ואת
 כל עבדי המלך רוח וכל העם וכל העם

50
 51
 52
 53
 54
 55
 56
 57
 58
 59
 60
 61
 62
 63
 64
 65
 66
 67
 68
 69
 70
 71
 72
 73
 74
 75
 76
 77
 78
 79
 80
 81
 82
 83
 84
 85
 86
 87
 88
 89
 90
 91
 92
 93
 94
 95
 96
 97
 98
 99
 100

הנסרים מימינו ומשכאל ומרגם כי
 באבמא יתודות כל עבדי מלכא דוד
 וכל עבדי וכל גסריא מימיניה ומסמליה
 וכה אמר שמע בקולו צא צא אויש
 חרמים ואיש הכליש וכרוז אמר שמע
 בלשונותיה פוק פוק צבר חייב קסולתך
 רשע השטח עליך וזה בלחמי בית
 שאול אשר מלכת תחתו ויתן יהיה את
 המלכה בך אנשלים בך והתלם עתה
 כי אויש חיים אתה אתי ער מלחמי
 בית שאול המלכת אתחזותיה ואצלח
 מית מלכותא מיד אנשלים בך והיא
 את בני שתוק צרי צבר חייב קסול אתה
 ויאמר אויש בן צדור
 אל המלך למה יקלל המלך המית הודה
 את ארץ המלך אעפדה נא ואסירה
 את ראשו ואמר אויש בן צדור למלכא
 למה ולטס בלבא מיתא הויו ית חמוני
 מלכא איעבר בעז ואשר ית רישיה
 ויאמר המלך מה לנלכס
 בני צדוריה כי יקלל וכה יהיה אמר לו
 קלל את דוד וכו' ואמר בדוע עשית
 בך ואמר מלכא מה לי ולכון בני צדור
 כדון ולטס ארץ אמר ליה לטס מת
 דוד וכו' ואמר מאדיו עבדו ואמר
 ויאמר דוד אל אויש ואמר
 כל עבדי הנה בני אפר וצא מימע
 מבקש את צפשי ואח כי שנה בן חמיש
 המחו לו וקלל כי אמר לו יהיה ואמר
 דוד לאמישו וכל עבדיו הוא כד דא
 דאולדות בשן למיקטלי ואם אר בכו

וצבא שר צבא רבפי כשת לקדו ביתו
 וזוג המלך חשיקן ועליון מן צרין
 הרום וביאה איתכלין רעצין יכסין

וצבא שר צבא רבפי כשת לקדו ביתו
 וזוג המלך חשיקן ועליון מן צרין
 הרום וביאה איתכלין רעצין יכסין

בר שובם בענין שמוקולייה וילטט אר
 אמר ליה ה' אולי ראה יהוה בשמי השט
 יהוה לל טובה קחת קלתי הקום יהוה
 מאיס עליא קדם ה' רמעת עמי ויתוב ה'
 לל טובתא חלה להסתתה ויבא הדיו וילך
 דוד ואנשיו בידו ושמשו חלה
 בצלע חדר לעמיתו חלה הקלל ויסקל
 באבנים לעמיתו ועפר בעפר ואולוח
 תברוהו באוהו ושמשו אול בסטר
 סורא לקבלה אול ומלמטס ומרצס
 פאכניא לקבלה ומפודי בעפרא
 ויבא המלה ובלהעב אשר
 אתו עינים ונפש שם ואתא מלבא
 וכל עמי דעמיה בר משלהו וער
 תמי ונאבשלום וכל העם אוש ישרא
 באו ורושטס ואחיתפל אתו ונאבשלום
 וכל עמי אוש ישרא אתו לחורשלום
 ואחיתפל עמיה ויהי באשר באחיתפל
 הארבי דעה דוד אל אנשלום ויאמר
 חושא אל אנשלום ויהי המלה יחי
 המלה ויהוה בר את אחושא אתבאה
 שושבינא דדוד לות אנשל ואמר
 חושא לאבשלום יעלה מלבא יעלה
 מלבא ויאמר אנשלום
 אל חושא יהוה סודך אתרעב למה לא
 הלכת את רעך ואמר אנשל לחושא
 דא סוכתך עם חבדך למא לא אולת
 עם חבדך ויאמר חושא אל אנשלום
 לאבי אשר בחר חנה וועם חנה וכל
 אוש לא אחזה ואתו אשבי ואמר
 חושא לאבשלום לא אלהק דומיע

עמיתו

פסוק וילך

אתו עינים

יהי

עם חבדך

חושא לא

ונעמיא דוד וכל אנשי שוואל חלה
 איהו ועמיה איתעב והשנית למי אנש
 אמר חלה לפי בני באשר עכתי לפי
 אמר כו אחיה לפיך ותינעת קדם מי
 אנא אפלה חלה א קדם ברנה כמא ופלה
 קדם אמר כין אחיה פלה קדם
 ויאמר אנשלום אל אחיתפל הכולכם
 ענה מה בעשה ויאמר אנשלום לוחם
 הכולכם מילכא מה בעשה ויאמר
 אחיתפל אל אנשלום בא אל פלגשי
 אביך אשר הניח לשמר הבית ושמע
 כל ישראל כי נבאטת את אביך חתן
 יד כל אשר אתך ואמר אחיתפל
 לאבשלום עול לות לחתני דאמר
 דשבק למיטוד ביתא וישמע כל
 ישראל את איתגרינא באבד וינפס
 דוד כל דעמיה וימנו לאנשלום האה
 על הגג ויבא אנשלום אל פלגשי אבי
 לעני כל ישראל ונגדו לאבשלום
 סינפיו על אגרא ועל אנשלום לות
 לחעתא דאמיה לעני כל ישראל וענת
 אחיתפל אשר ועז כומים חתם
 באשר ישראל אוש בידך האהובם
 כל ענת אחיתפל גם לדוד נבל אנש
 ומילכא דאחיתפל המלה כומי אה
 האינו כמא דשאל נבא אכפיתנא
 דה כין כל מילכא דאחיתפל את דוד
 אה לאבשלום ויאמר
 אחיתפל אל אנשלום אסודה נא
 שנים עשר אלה אוש ואקומיה ואר
 וארופה אחרי דוד הלילה ויאמר

ויאמר

C. 10

אחיתפל לא בשלום אבחר כעו תרין
 עשר אפיו צביא ואיקום ואירדוק בת
 חוד בלילא ואבוא עליו והוא יגלו ופ
 דים וחוררתו אתו ונס כל העם אשר
 אתו והיבית את המלך לבדו ואיהך
 עלוהי כיד הוא משלהל ויהוה מרסלו
 ואזע יתה ושקוק כל עמא דעמיה
 ואיקטול ית מלכא בלחוריהו ואשית
 כל העם אלה בשות הכל האיש אשר
 אתה מבקש וכל העם יהיה שלום וא
 ואתיב ית עמא לותך יתכוון כלהון
 סת דאיתקטל צבא דאת בש וכל
 עמא יהו שלם ויוסור הדבר בעוצ
 אנשים ובעצו וקצי ישראל ובשר
 פתגמא בעצו אנשיל ובעצו סת ישראל
 ויאמר אנשילום קראנא
 עם לחוש הארבי ונשבעה ביה בפיו
 עם הוא ואמר אנשיל קרי כעו את
 לחוש ארכאה ונשמע מה דאמר
 את הוא ונכא חושל אל אנשילום
 ויאמר אנשילום אלון לאמר כדבר
 הזה דבר אחיתפל הנעשה את דברו
 אמאין אתה דבר ואתא חושל לת
 אנשילום ואמר אנשיל למה למימר
 בפיתגמא הדין מליל אחיתפל הנעמד
 ית מיתגמיה אמ לא דכשר בעיך את
 מליל ויאמר חושל אל אנשילום לא
 טובה העצה אשר יעץ אחיתפל עם
 בפעם הזאת ואמר חושל לא בשלום
 לא תקן מילכא דמלך אחות בזמנא
 חדא ויאמר חושל אתה ידעת את

אבד ואת אנשין מי צבדים המה ובר
 לפש המה בדב שכול בשדה ואמר איש
 מלחמה ולא יליו את העם ואמר חושל
 את ידעת ית אמר וית צבדוהי ארז
 צבדו אינו וברדו נפשא אינו כדב
 תכל בחקלא ואמר גבר עבד קרבין ולא
 יבית ית עמא הנה עתה הוא נחמא כ
 באחת הפחתים או באחת המקמת והיה
 כנפל בהם בתולה ושמיע השמיע ואמר
 היתה מגפה בעם אשר אחרי אנשילום
 האכעו הוא טמיד סוד מו קוב צי
 או סוד מו אתריא ויהי בנימל בחח
 בקדמיתא ושמיע דשמיע וממר הות
 מחתא בעמא דבת אנשילום והוא צ
 בוחיל אשר לבו כלב הארזה הנס ימס
 כי ידע כל ישראל כי צבד אמר ובע
 חיל אשר אתו והוא את צבד צבד דלמה
 מליכא דאריא מניסא מסי ארי ידע כל
 ישראל ארי צבד אמר וצבד צבדיו
 דעמיה כי יעצמי האמת אסת עליך כל
 ישראל מדן עד באר שבע בחול אשר
 על העם לרוב ופניך הליכים בקרב ארי
 מלכות איתבנשא יתבנשוו עליך כל
 ישראל מדן ועד באר שבע בחולא דעל
 ונא לסב ואת התי אויל מרש מלנא
 ונאטו אליו באחת המקומות אשר
 נמצא שם ונחט עליו באשר יפול
 חסל על הארמה ולא נחת בו וכל
 האנשים אשר אתו ש אחד וטק של
 עלוהי סוד מן אתריא דנשתכח תמן
 וצבד עלוהי במאד שור מלא על

102R

102R

באחד

בא
על
הא

ארעא ולא נשאר ביה וכל צדיק ארע
 רעיוניה עד תד ואם אל עיר ואבד
 והשיאו כל ישראל אל העיר ההיא
 חבלים וסחבנו אתה עד הנחל עד אשר
 לא נמצא שם גם צדק ואם לקדמא ית
 ותבטש ותבטשו כל ישראל על קדמא
 הויה וקפופה משודרין ועיקר ותה ונת
 אכנהא ונרמיה לפחלא עד ולא נשאר
 תבין אבנא ויאמר
 אבשלום וכל איש וישראל טובה עשת
 חושף הארכי מעשת אחיתפל וחנה ציה
 להפר את עשת אחיתפל הטובה ובעבר
 הויה יתה אל אבשלום את הרעד
 ואמר אבשלום וכל איש וישראל בקין
 מילכא דחושף ארכאה צמילכא דאחיתפל
 ויפקוד לקללא את מילכא דאחיתפל
 תקנא בריל ויתת על אבשלום נת
 בישתא ויאמר חושף
 אל צדוק ואל אביתר הבהנים בזאת
 וכזאת יעז אחיתפל את אבשלום ואת
 ית וישראל וכזאת וכזאת יעשת אמי
 ואמר חושף לצדוק ולאביתר בחבא
 בדיו וכדיו מלך אחיתפל ית אבשלום
 וית סבי וישראל וכדיו וכדיו מלכות אמי
 ועתה שלחו מתרה והגידו להם לאמר
 אל תלן הלילה בערבות המדבר וגם
 עבר העבר פו יבלע למלך ולכל העם
 אשר אתו ובען שלחו במרע וחוו ליה
 למימר לא תבית בלויא במישור כי
 מדברא ואת מעמד העבר הולכא
 ותהני למלכא וכל עמא ועממיה

והחפזו ואחרי כן עבדים בעיר
 והלכה השפחה והגדה להם והם ילכו
 והגידו למלך דוד כי לא יכלו להראות
 לבוא העדה והחפזו ואחרי כן עבדים
 בעיר קצרה ואולי אמתא וחפזת להם
 ואינו יחלו ויחמו למלכא דוד ארי לא
 כלו לאתחזקה למיעל בקדמא ויהא
 אתם בער ויתר לאבטלם וילכו טעוהם
 מהרה ויטאו אל בית איש בסודים לה
 באר בחצרו וידרו שם ויהא המהולע
 עליוצא ויהא לאבטלם ואלו שודרו
 בפריע ועל לבית גברא בעלמית ויהיה
 גיטא בדדתי ה תחתו תבין ותקח האשה
 ותפרש את המסור על פני הבאר ותשק
 עליו התכות ולא נדע דבר ונקבת
 איתתא ופרסת ותפרסא על פומא
 דבירא ושקחת שלהו דקילק ויהא
 איתדע פיתגמא ויטאו עמי אבטלם
 אל האשה הנכסה ויאמרו איה אחיש
 והחפזו ותאבד להם האשה עבדא
 מיכל המים ובקשו ולא מצאו ושטו
 ויחשלו ואת עבדי אבשלום לוח
 איתתא לביתא ונאמר לו אחיש
 והחפזו ותאבדת להם איתתא בן
 עבדו ודרסא ובען ולא אטבחו ותב
 ליהו שלם ויהא אחר
 לבתם ויעלו מהבאר וילכו ויגדו למלך
 דוד ויאמרו אל דוד קבצו ועבדו בערת
 את המים כי ככה יעז עליכם אחיתפל
 ותחזקת מילחמתו וילקחו מן גבא ואת
 ותהני למלכא דוד ויאמרו ליה קבצו

בא

בא

בא
הא
הא

בא

בא

בא

103R

ועשו כפי מעות יתירדנא ארי בדיון מלך
עליכוז אחיתפל ויקסדוד וכל העם
אשר אתו ועברו את הירדן עד אור
הבקר עד אחד לאצערד אשר לא עבר
את הירדן וקם דוד וכל עמא דעמיה
ועברו יתירדנא שר מיוחד צפוא שר
חז לא שפא דלא עבר יתירדנא ואחי
ואחיתפל ראה כי לא מצשתה עצה
ויחקש את החמור ויקם וילך אל בית
ואל עירו ויצו אל בית ויחנק ויקבר
בקבר אביו ואחית הוא ארי לא איתקע
מלכיה ויהו ית חמרא וקם ואזל לביתה
ולקרותיה ופקיר על אינש ביתה ואיתחבן
ומית ואיתקבר בקיסרא דאכה
ודוד בא מחנניה ואבשלם
עבד את הירדן הוא וכל איש ישראל
עמו ודוד אתא למחננים ואבשלם עבר
יתירדנא הוא וכל צבד ישראל דעמיה
ואת עמשא שם אבשלם תחת וואכע
הצבא ועמשא כז איש ושמו יתרא
הישראלי אשר בא אל אביגיל בת נחש
אחות צדקה אם יואב וית עמשא בני
אבשלום חת יואב על חילא ועמשא
גברא ושמה יתרא ישראליה רעל ליה
אביגיל בת נחש אחתיה דצדקה אימיה
דיואב ויהו ישראל ואבשלום ארץ
הגלעד ושורא ישראל ואבשלום בארץ
גלעד והו כבוא דוד
מחנניה ושביוז נחש מרתבני עמיו
ועבדו עמיה אל מלוא דבר וברו הגשמי
מרגלים והוה כד אתא דוד למחננים ושול

בין
ולאם וקמה
ועדסי

לחוד
לחוד
לחוד

בר נחש מרתב בני עמיו ועבדו עמיה אל
מלוא דבר וברוהו גלעד אה מרגלים משפ
וכפיות וכלי יוצר חמוס ושערים וקמה
וקלי ופול ושרשים וקלי מכבו וקולו וכו
דחבה חמיו ושערו וקמה וקליא וקליא
וחמאה וקליא וקמה בקר הגשמי לדוד ולעם
אשר אתו לאמ כ אמיו העם רעב וענה
וצבא במידד ודבש ושמן ועא ועבנו
דחלב תוריו קרבו לדוד ולעמא דעמיה
למילא ארי אכרו עמא כפו ומשלה וצב
בב דבא ופקד דוד
את העם אשר אתו וישם עליהם שרי
אלפים ושרי מאות וכמא דוד ית עמא
דעמיה ופי עליהו רבני איתו ורבני
מאותא וישלה דוד את העם השלישית
בד יואב והשלישית בד אבישי בוציה
אחי יואב השלישית בד אתו הגרני
ואמר המלה אל העם וצא אצא
גם אנכי עמכם וישלה דוד ית עמא תלת
בד יואב ותלתא בד אבישי בד צדוקה
אחיה דיואב ותלתא בד אית גיתא
ואמר כי בא לעבא מיפק איתק את אצא
עבדו ויאמר העם לא תצא כי אם גם
נעם לא ישומו אלינו לב ואם ימורנו
הצינו לא ישומו אלינו לב כי עתה כמות
עשרה אלפים ועתה טוב כי תהיה לנו
מעור לעזר ויאמר עמא לא תיפק ארי
משורק בערוק לא ישומו עלינו לב ואם
יתקטלו כצטאל לא ישומו עלינו לב ארי
בעו את צמיל למיסער בותנא בעשרא
איתו ובעו טב ארי תני עלינו מרתא

פול וקליא
וקליא

18

למיסעדי ויאמר אלהים המיד
אשר יטב בשנכם אעשה ויעמד המיד
אל יד השער וכל העם צאו למאות ולא
ולאלפים ואמר להווי מלכא ותקין בענין
אעמד וקם מלכא על כביש אדחתרעא
וכל עמא נפקו למאון ולאלפי העם
המיד את יואב ואת אבישי ואת אתו
לאמר לאטלו לנער לאכשלוך ותלהעם
שמע בעצות המיד את כל השרים על
דבר אכשלוך ופקוד מלכא ותואבות
אבישי ותת אתו למימר אוסתמוז לו
בעולימא באכשלוך וכל עמא שמע
בדפקוד מלכא ותכל רכבא על עסק
אכשלוך ויצא העם השדה לקראת
ישראל ותהי המלחמה בישר אפרים
ונפק עמא לחקלא לקדמות ישראל
והות קדנא בחורשא דבית אפרים
ויעצו פסעם ישראל לפע עבדי דוד
ותהיטם המגפה גדולה ביום ההוא עשרת
אלף ואיתכרו תמוז עמא ושדא קדם
עבדי דוד והות תמוז מחתא רסתא בני
מיומא ההוא עשרין אלפין ותהי שם
המלחמה נפצות על פני כל הארץ ויהי
העל לאבל בעם מאשר אכלה החרב
ביום ההוא ותהי תמוז עבדי קדנא מיתפדין
על אפי כל ארעא ואסע את חית חדשא
לקטלא בעמא מירקטולית חרבא בזמא
ההוא וקרא אכשלוך לפני עבדי דוד
ואכשלוך רכב על הפרד וכא הפרד
תחת שוכר האלה הצולה ויחוק ראשו
באלה ויתובין השמים ובין הארץ

ה דם

ה בן
אכשלוך
הטובים

ה טו
ה כז
ה כח
ה כט

ה כ

ה יג
ה יד
ה טו

אל יד השער וכל העם צאו למאות ולא לאלפים ואמר להווי מלכא ותקין בענין אעמד וקם מלכא על כביש אדחתרעא

והפרד אשר תחתיו עבד ואמתערע
אכשלוך קדם עבדי דוד ואכשלוך
על כודנא ועלת כודנא מחותמא
דכטמא רבא ואיתחד רישיה בכטמא
ואתלי בין שמיא ובין ארעא וכדנא
דתחתיה עברת וירא איש אחד וע
ליואב ויאמר הנה ראיתי את אכשלוך
תלוי באלה ויחא גבר חד ויחא ליואב
ואמר האחותי ות אכשלוך תלוי בכטמא
ויאמר יואב לאיש המגיד לו והנה
ראית וכדום לא הכינת פס ארעא וע
לתת לד עשרה כסף והגרה אחת ואמר
יואב לגבר ארמיתו למה ותאחותי אונת
דיו לא מיתתה תמוז רמייתה לארעא
ועל פון למיתו לד עשר מילעין דכסף
ואוספמקי חדא ויאמר האיש אל
יואב ולא אנכי שקל על כפי אלה כסף
לא אשלה ידו אל בן המיד כי באנע
ענה המלך אתך ואת אבישי ואת
אתי לאמר שמדו מי בנער באכשלוך
ואמר גברא ליואב ולו אנא תקול עידי
אנך מילעין דכסף לא אושט ידו בכד
מלכא ארי קרבי אנא פקוד מלכא ות
ות אבישי ות אתי למימר אוסתמוז
לוי בעולימא באכשלוך או עשות ממש
שקר וכל דבר לא יבחר מז המיד ואתה
תהי עב מצור אופון עבדות בנפש
שיקרא ותל מידעם לא איתבסא מן
מלכא ואת תתערך מקביל ויאמר
יואב לא בן אחולה לפנך ויקח שלשה
שבטים בכפו ויתקעם בלב אכשלוך

ה יג
ה יד
ה טו
ה טז

ה יז

ה יח

ה יט
ה כ

עוד

עודש וי בל האלה ואמר יואב הלא
 מבני אבא אישרי קדכד וקטבת לתא
 גמסק בדיה וקבענו בלכא דאכשלוס
 ועד בען קים כגו בוטבא ויכסועשה
 נסרים נטאו כלי יואב ויכו את אכשלוס
 חמתו ויאסתחו עסרא עלימין
 נטלו ומינה דיואב ויחו מת אכשלוס
 וקטלוחו ותקע יואב בשופר וישב
 העם מידה אחוה ישר אלכי חשד
 יואב את העם ותקע יואב בשופר א
 ותב עמי מלמיהודת בתי ישר אלאי
 ועד יואב ית עמי ויקחו את אכשלוס
 וישלחו אתו מישר אל הפחת הגדול
 ויציבו עליו גל אבנים גדול מאוד וכל
 ישראל נמו איש לאוהלו ונפטו מת
 אכשל הדיו יתה בחור שאלע קוביא
 רבא וקטמו עלוה דער אבמן רב
 לחרא וכל ישראל אפכו גפר לקידוהו
 ואכשלוס לקח ויצב לו
 בחינו את מיצבת אשר בעמק המלך
 כי אמר איז לי בז בעבד הזכיר שמו
 וקרא לה יד אכשלוס עד היום הזה
 ואכשלוס גמב וקיים ליה בחילוחו
 ית קמתא רבמישר מלכא ארי אמר
 לת לבדא בדול לארברא שמי וקרא
 לקמתא על שמינה וקרא לה אתרא
 דאכשלוס עד יומא הדיו
 ואחמיטעז בז צדוק אמר ארוצה נא
 ואכשלוס את המלך כי שפטו ותה
 מיד אכיו ואחמיטעז בר צדוק אמר
 ארוחוט בען ואמבר ית מלכא ארי

סד דר
 ויחסיב
 ויחסיב
 ויחסיב

אית פרע ליה וי מיד בעלי רבכחו ואמר
 לו יואב לא אוש בשורה אתה היום הזה
 ובשרתה ביום אחר והיום הזה לא תכשד
 כי על בז המלך מית ואמר ליה יואב
 לא גטר כשד לכשורא את יומא דין
 ותכשד ביום אחר ויכא הדול לאתבר
 אילחין דבר מלכא מית ויאמר יואב
 לכושני לך הער לכילך אשר ראית ושמתי
 כושני ליואב וירד ואמר יואב לכושני
 איזלחוי למלכא מה חזיתא ובעד משי
 ליואב ורהט
 אחמיטעז בז צדוק ויאמר אל יואב ויהי
 מה ארוצה נא גם אנא אחרי הכושני ויא
 ויאמר יואב למה זה אתה רץ בען ולכה
 איז בשורה מי צאת ואוסקה עד אחמיטעז
 בר צדוק ואמר ליואב ויהי מה ארוחוט
 בען אה אנא בתי כושני ואמר יואב למה
 דכו את רהוט בדי ולך לית בשורתא
 מית הבא ויהי מה ארוחוט ויאמר לו רץ ויהי
 אחמיטעז דוד הכבר ויעבר את המיטיו
 ויהי מה בכדיו איר הוט ואמר ליה רהוט
 ורהט אחיכ בארחה מי שורא קדום ית
 כושני ויהי ישב בין שני השערין וילך
 הצופה אל גג השער אל החומה וישא
 את עינו וירא חמה אישר רץ לכדו ויהי
 יתב ביותרין תרעיא חלילי כבואה על
 איג תרעא על שורא וקקת ית עינורו
 וחוא ויהי גברא רהוט בחודוהו ויקרא
 הצפה ויער למלך ויאמר המלך אסלכדו
 בשורה בפניו וילך הלה וקרב וקרא אפכואה
 וחוי למלכא ואמר מלכא אסל בחודוהו

ויבדל ד בלוי וימי אפוא בשורה טמול לב אי שופר
 מציאת - מציאת - מציאת
 כו - כו - כו

הוא בשורתא בפומיה ואזל מיהל וקרע
 וידא הצפה איש אחר דץ ויקרא הצפה
 אל השער ויאמר הנה איש דץ לבדו ויא
 ויאמר המלך גם זה מבשר והוא פסואה
 גברא אחרנא רהיט וקרא פסואה לגבר
 תרעא ואמר הא גברא רהיט בלחודיה
 ואמר מלכא את דין מבקר ויאמר העפה
 אע ראה את מרוצת הראשון כמרוצת
 אחימעץ בז צדוק ויאמר המלך איש
 טוב זה ואל בשורה טובה יבא ויאמר
 פסואה אנת חזי ית ריהטא הקרמאה
 כד יהטא דאחימעץ כד צדוק ויאמר
 מלכא גבר טוב דין ואת בשורה טובה
 יתני ויקרא אחימעץ ויאמר אל המלך
 שלום וישתחו למלך לאפני ארצה ויאמר
 ברוך יתוה אלהיך אשר סע את האנטוס
 אשר נשאו את דם בארצי המלך וקרא
 אחימעץ ואמר למלכא שלום וסגד
 למלכא על אפואו על ארעא ואמר בדי
 מן אלה המסר ותגבריא דארומי מרת
 וריהח ברעובי מלכא
 ויאמר המלך השלום לגער לאבשלום
 ויאמר אחימעץ ראיתי ההמון הגדול
 הזה לשלח את עבר המלך וואב ואת
 עכוד ולא ידעתי מה ויאמר מלכא
 השלום לעולימא לאבשלום ויאמר אחי
 חותני המונא סגאה ושלח עברא רב
 דמלכא וואב ית עכוד ולא ידעתי מה
 ויאמר המלך סב חתי עב בה וסב ועמד
 ואמר מלכא איסתחור איתער כד דין
 ואסתער וקס והנה הכושביבא ויאמר

C19

3

3

ל
ד
מ
ל

ל

הכושביבא ויאמר המלך כי שפסד
 יהיה היום מיד כל הקמים עליך וקרא
 כושביבא אתא ויאמר כושביבא יתכבד וישפ
 מלכא ארי אסתפרע לך יל וימארומי
 מל הקמי ער
 ויאמר המלך אל הכושבי השלום למע
 לאבשלום ויאמר הכושבי ויהו כמע אע
 ארצי המלך וכל אשר קמ עליך ורעה
 ואמר מלכא לכושבי השלום לעולימא
 לאבשלום ויאמר כושבי יתון בעלימא
 פנאי ריבתי מלכא וכל דקמו עליך לכוש
 וירע המלך ויעל על עיני
 השער ויבך וכה אמר בלתי בני
 אבשלום בני בני אבשלום מי יתן מות
 אני תחתך אבשלום בני בני ודקמלמא
 וכלוק על עליית מרעא וקרא וקרא
 בני חלית בדי אבשלום בדי בדי אבשלום
 לואי רכימית אנא חילופך ואת קומס
 יומיא דיו אבשלום בדי בדי ויער ליואג
 הנה המלך בכה ויתאבל על אבשלום
 ואיתחזק ליואב הא מלכא בכי ויתעצב
 על אבשלום ותהי התשושה ביום
 ההוא לאבל לכל העם כי שמע העם
 ביום ההוא לאמר נעצב המלך על בני
 והות תשושתא ביומא ההוא ואימא
 לכל עמא ארי שמע עמא ביומא ההוא
 למימרא איתגביס מלכא על בדיה
 ויתגב העם ביום ההוא ליואב ויער
 באשר יתגב העם הנבליים בנזם
 במלחמה וביתגביו עמא ביומא ההוא
 למייעל לחתא כמא רמיתגביו עמא

ונתבלמו במיפוחו בקרבא המלך
 לזוט את פניו ודעק המלך קול גדול
 אבטוס אבטוס כנני בני ומלכא מדין
 ות אפיה ונח מלכא בקרבא בר אנט
 אבטוס כנני בני
 ונח יאב אל המלך הביתה ויאמר
 הנאטת היום את פני כל עבדיך
 הממלטים את נפשך היום ואת נפש
 בני ובנותי ונפש נשיך ונפש מלכותי
 ואת יאב למלכא לביתא ואמר אב
 אכהתא לכתא דין את אפי כל עבדיך
 ונח יאב את נפשך ויבא דין ות נפש
 בני ובנותי ונפש נשך ונפש מלכותי
 לאהס את שנאך ולשנא את אהביך
 כי הגת היום כי אין לך שרים ועבדים
 כי דעת היום כי לא אבטוס חל
 וכל היום ביתים כי אז ישר בעיניך
 למיחם ית פנאך ולמיסני ית רחמיך
 את חמתא ויבא דין את ליתך רבין
 ועבדין את דענא ויבא דין את אלו
 אבטוס קנים וכלנא ויבא דין כי
 מיתקטילין את בנין כשר בעיני וענה
 קום צא ודבר על לב עבדיך
 כי ביהתה נשבעתי כי אינך יוצא אם
 ליו אוש אתה תלילה ודעה לך ואתמל
 דעה אשר באת עליך מצדך עד
 עתה ובען קום פוק ויילול על לבא א
 ועבדין את בנימיר את קונית את
 את ליתך נפיק אם בית צר עמך כל
 בלילא ודתי בישאלך דאמבל משה
 דאתת עליך מצעורך ועד ויבא הדין

45
 46
 47
 48
 49
 50
 51
 52
 53
 54
 55
 56
 57
 58
 59
 60
 61
 62
 63
 64
 65
 66
 67
 68
 69
 70
 71
 72
 73
 74
 75
 76
 77
 78
 79
 80
 81
 82
 83
 84
 85
 86
 87
 88
 89
 90
 91
 92
 93
 94
 95
 96
 97
 98
 99
 100

ויקם המלך וישב בשער
 לכל העם הצרן לאמר הנה המלך יושב
 בשער ויבא כל העם לפני המלך וישא
 נכ לאהלו וקם מלכא ויתב בתרעא
 וכל עמי חנאו למימר הא מלכא
 יתיב בתרעא ואתא מלעמיא לקדם
 מלכא וישא אפך לקירוה
 וחי כל העם צדון בכל שבט ישראל
 לאמר המלך הצילנו מבק אבינו והוא
 מלטנו מבק פלשתים ועתה ברו מן
 הארץ מעל אבטוס והוה כל עמי
 מתוכחין בכל שיבעתא וישא למימר
 מלכא שויהבא מיד בעלי דבנא והוא
 פרקנא מידא דפלישתא ובען ערקמו
 ארעא מלת אבטוס ואבטוס אשם
 משחמ עלינו מית במלחמה וענה למי
 אתם כחורשים להשית את המלך ה
 ואבטוס המשחמא עלנא מית ברתא
 ובען לקא אתה שתהון לאתפא ית
 מלכא והמלך חזק שלח
 אל צדוק ואל אמיתר הבחנים לאמר
 דברו אל חזק והורה לאמר למה תהיו
 אחרנים להשיב את המלך אל ביתי ודבר
 כל ישראל בא אל המלך אל ביתו
 ומלכא חזק שלח לצדוק וכלב בהניא
 למימר למה תהון בער את לאתבא ית
 מלכא לביתיה ופיתגם כל ישראל אתה
 לית מלכא לביתיה אחי אתם עצמי
 ובשרי אתם ולמה תהון אחרנים להשיב
 את המלך אחי אפיו קרעני ובושרי אפיו
 ולמה תהון בער את לאתבא ית מלכא

עד עתה ד ידע כל וכל קרב ועי עיב וסיה ויחיד עי עתה
 כי לא באהם עד עתה ועתה קום את ולא תסליכט

ולעמשא תמרו הלוא עצמי ובשרי
 אותה כה יעשה לי אלהים וכה יוסד
 אם לאשר צבא יהיה לפני כל הימים
 תחת יואב ולעמשא תמרון הלא ק
 רמני ובשרי את כדו יעבדו לי
 וכדו יוסף אם לארכ חילא אימני
 קרמי כל זמנא חלק יואב ויש את
 לכך כל איש יהודה כאיש אחד ויש
 וישלחו אל המלך שוב אתה וכל עמך
 ואיתפני ליבא דכל איש יהודי
 בצבא אחד ושלחו למלכא טוב אתו כל
 עבדו וטוב המלך ויבא שר יהודה
 ויהודה בא העגלה ללכת לקראת המלך
 להעמיד את המלך את הדרך ויב
 מלכא ואתא ער מרדנא דבית יהודה
 אתו לגלגא למיזל לקדמית מלכא
 לא עמדי את מלכא ית מרדנא ויבחר
 שמיש בוגרא בזה מיני אשר מנחם
 וירד עם איש יהודה לקראת המלך
 ויהי ואחיו שמיש בוגרא בר שמיש
 בנינו רביעלכת ותחת עם איש יהודה
 לקדמית מלכא דוד ואלה איש עמו
 מבנימין ויעבא בער בית שאול וחמשת
 עשר בניו ועשרים עבדיו אתו ויצחו
 הדרך לפני המלך ואלה צב שמייה
 מבנימין ויעבא עוליבא דבית שאול
 וחמשת עשר בעהו ועשרין עבדיו
 עימיה וישו ירדנא קדם מלכא ועמה
 העבדו לעבד את בית המלך ולעשות
 הטוב בעיניו ושמיש בוגרא נפל לפני
 המלך בעבדו בירדו ואעבד בערת

מאמר ז
ל
א

ב
ג
ד
ה
ו
ז
ח
ט
י

יא
יב
יג
יד

טו
טז
יז
יח

כאיש בן מימיון והענה את מלכא איהו וישאו ויקם ויאסף
 צבא וישב צבא וישו קסת קסת סאיש דחם ויבאום
 המלך ויהי כהן דמלך וישו ויאמר ויאמר

לא עמדי את בית מלכא ולמי עבד דתקן
 בעיניו ושמיש בוגרא נפל קדם מלכא
 במיעסיה בירדנא ויאמר אל המלך
 אל יחשב לי ארצי עון ואל תזכר את
 אשר העה עבדך ביום אשר יצא
 ארצי המלך מירושלם לטוס המלך
 אל לבו ואמר למלכא לא יחשב עליה
 רעוני חובא ולא תזכר ית דסרח עמך
 ביוםא דגלא רעוני מלכא מירושלם
 לשואת מלכא על ליביה כי ירע עמך
 כי את חסאתו והנה באת היום ראשו
 לבלבית יוסף לדרת לקראת את המלך
 ארי ירע עבדך ארי אנת חבית והא
 אתית ויבא דין קרמי לבלבית יוסף
 למינות לקדמית היטב מלכא
 ושמיש בוגרא צדויה ויהי
 ויאמר התחת זאת לא יזמת שמיש
 קל את מישיה חוה ואתיב אבישי
 בוגרא ויאמר החלה דין לא יתקע
 שמיש ארי לטו ית משיחא דוד
 ויאמר דוד מה לי ולכם בני
 צדויה כי תהיו לי היום לשמן היום
 יזמת איש בישראל כי הלא ידעתי
 כי היום אני מלך על ישראל ואמר דוד
 מה לי ולכם בני צדויה ארי תהו לי
 יומא דין לטו יומא דין איתקטול
 צבא בישראל ארי הלא ירענא ארי
 יומא דין אנת מלכא על ישראל ויאמר
 המלך אל שמיש לא תמית ושמיש
 המלך ואמר מלכא לשמיש לא תמית
 וקיים ליה מלכא ויפכשת

יב
יג
יד

יז
יח

יט
כ
כא
כב

כחיתו י בן מימיון והענה את מלכא איהו וישאו ויקם ויאסף
 צבא וישב צבא וישו קסת קסת סאיש דחם ויבאום
 המלך ויהי כהן דמלך וישו ויאמר ויאמר

אכרית את ויציב את כל ענין את אהבה
 ויאמר מפיכשת אל המלך גם את הכל
 יקה אחרי אשר בא ארצי המלך בשלום
 אל ביתו ואמר מפיכשת למלכא אה
 ית מלכא יסכ בטר דאתא ריבני מלכא
 בשלמא לביתה |
 הגענו יחד מדגלים ועם את המלך
 את הירדן לפלחו את בירדן וברזילו
 גלעדאה נחת מדגלים ועל עם מלכא
 לאלמותיה מת ירדנא וברזילו וקן מאד
 בו שמינס שנה והוא מלכא את המלך
 בשבתו במחמס כי איש גדול הוא מאד
 וברזילו קיב לחרא בר תמינן שנין והוא
 סוכר ית מלכא כמיתביה במחמס אר
 גבר רב הוא לחרא ויאמר המלך אל
 ברזילו אתה עבר אתי וכלית אתך
 עבדי בירושלם ואמר מלכא לברזילו
 את עבר עמי ואיסוכך תקי עמי בירושלם
 ויאמר ברזילו אל המלך כמה עמי טע
 חיי כי אעלה את המלך בירושלם ואמר
 ברזילו למלכא כמה יומי טעני חיי אר
 איסק עם מלכא לירושלם בו שמינס שנה
 אנכי היום הארע בני טוב לדע אם
 יטעם עבדך את אשר אכל ואת אשר
 אשתה ואם אשמע עוד בקול שדים
 ושרות רמה יהיה עבדך עוד למשא
 אל ארצי המלך בר תמינן שנין אנה
 יומא דיו הארע בני טוב למיש אם יטעם
 עבדך ית מא דאיכול ית מא דאישת
 ואם אשמע עוד בקול ביערן ותושטון
 ולמא יתי עבדך עוד למסול על ריבני

טריס ח בן וסיטנמן קדמו מוללים בקול כנורות
 כטיות עטיני בקיטתים ומחנעה סוללים

בו שאר מרד לקראת המלך ולא עשה
 רגלו ולא עשה שפמו ואת בצרנו לא
 כנס לבן חוב לכת המלך עד היום
 אשר בא בשלום ומפיכשת בר שאר
 נחת לקדמות מלכא לא שטח רגליו
 ולא ספר שיפמיה וית לבושוהו לא
 חודר לבן יומא רגלא מלכא ער יומא
 דאתא בשלמא ויהי כוכא בירושלם
 לקראת המלך ויאמר לו המלך למה
 לא הלכת עמי מפיכשת והתכד אתה
 לירדן לקדמות מלכא ואמר ליה מלכ
 למא לא אהלתא עמי מפיכשת
 ויאמר אתי המלך עבדי ריבני כי
 אמר עבדך אהבשה לי החמור והתכ
 עליה ואר אל המלך כי פסח עבדך
 ואמר ריבני מלכא עבדך שוק בו
 או אמר עבדך או חשוק לי חמורא
 וארוב עליה ואיהד עם מלכא אר
 מחנע עבדך וירגל בעבדך אל
 ארצי המלך וארצי המלך כמלאך האלוהים
 ועשה הטוב בעיניך ואמר על עבדך
 מולח ולא כשורן קדם ריבני מלכא
 וריבני מלכא חכים כמלאכא רחל וענד
 התקו בעיניך בילא היה כלבית אבי
 כי אם אנשה מית לארצי המלך ותפסת
 את עבדך באבלי שלחנך ומה יש לי
 עוד צדקה ולצעק עוד אל המלך אר
 לא היה כל בית אבא איהו גברי חייבי
 קטול לריבני מלכא ושותא ית עבדך
 באבלי פתודך ומא את לי עוד וכו
 ומקבל עוד קדם מלכא
 ויאמר לו המלך למה תרדך עוד דברך
 אמרתי אתה וציבא תחלקו את השוה
 ואמר ליה מלכא למא תמילול עוד פיתנך

מלכא כמעט יעבר עבדך את הירדן
את המלך ולמה יגלגלני המלך הגמילה
הזאת בוסעיר יעבר עבדך את ירדנאעס
מלכא ולמה ישלמיני מלכא תשלומתא
הדא ישוב נא עבדך ואמת בעירי עם
קבר אבי ואמי והנה עבדך כמחסי עבד
עם ארצי המלך ועשה לו את אשר טוב
בעיניך ותיבכעו עבדך ואימות בקחת
ואתקבר בקבר אדמא ואימא והא
עבדך כמהם יעבר עם ריכוני מלכא
ועיניך ליה את דתקוובעניך
ויאמר המלך אתי ועבר כמהם ואני
אעשה לו את הטוב בעיניך וכל אשר
תבחר עלי אעשה לך ואמר מלכאעמי
יעבר כמהם ואמא איעבד ליה ית
דתקוובעניך וכל דתירמי עלי אעבד
לך ויעבר כל העם את הירדן והמלך
עבר ושק המלך לכדולי ויבחרהו ושבו
למקומו ועבר כל עמא ית ירדנא ומלכא
עבר ובשוק מלכא לכדולי ובדינה ותב
לאתדחה ויעבר המלך
הגלגלה וכמה עבר עמי וכל עם יהודה
ויעבדו את המלך וגם חצי עם ישראל
ועבר מלכא לגלגלא וכמהו עבר עימיה
וכל עמא רבית יהודה אעברו ית מלכא
ואת פלעת עמא רישראל והנה כל
איש ישראל באים אל המלך והאמרו
אל המלך מרוע גבוק אחינו איש
יהודה ויעבדו את המלך ואת ביתו
את הירדן וכל אנשי דוד עמו והאכל
אינש ישראל אתו לות מלכא ואמרו

למלכא מדוד כסיד מיננא אחנא אינש
יהודה ואעברו ית מלכא וית אעש ביתיה
ית ירדנא וכל גברי דוד עימיה
ועזו כל איש יהודה על איש ישראל
כי קרוב המלך אלי ולמה זה חרהך על
הדבר הזה האכיל אכלני מן המלך אם
נשאת נשא לני ואתיב כל אינש יהודה
על אינש ישראל ארו קרוב מלכא לו
מדילך ולמה דנו תקיף לך על פיתגמא
הדיו המיכל אכלנא מינכסי מלכא אם
מתנא מיני לנא
וישן איש ישראל את איש יהודה
ויאמרו עשר ידות לו במלך וגם כדוד
אני ממה ומדוע הקלתני ולא היה
ראשון לי להשיב את מלכא והשני
איש יהודה מדבר איש ישראל ואנני
אינש ישראל ית אינש יהודה ואמר
עשר חולקין אית לו במלכא ואחסד
אנא רעינא מינך ומדין אשטתע ולא
היה פיתגמי קדמותא לי לאתבא ית
מלכא ותקקת פיתגם אינש יהודה מפ
מפיתגם אינש ישראל
וישם נקרא איש בלועל ושמו טבעון
בכר איש מיני ומקע בשופר ואמר
אין לנו חלק ברוד ולא נחלה לעבדו ויש
איש לאהלו ישראל ומיז איתערע
גבר רשוע ושמייה טבע בר בכר נמא
רבית בעימן ומקע בשופרא ואמר לית
לנא חלק ברוד ולא אחסנתא לנא בכר
ישג גבר לקרחהו ישראל וישל כל
איש ישראל כי אחרי דוד אחרי טבע

ל. 20

C. 20

אמר לו יוסף הכהן אבד רעיהו ונחל

אמר לו יוסף הכהן אבד רעיהו ונחל

את דברי השירה הזאת ביום
 הציל יהוה אתו מכף כל אויבו
 ומכף שאול ושבח דוד בנבואה
 קדם ייית פיתגמי תושבתי אהוא
 על כל זמנא רשוע לי ורת
 ישראל מיד כל בעל דבניהון
 ואף לדוד מהדבא דשאול ויאמר
 יהוה פלעו צדתי ומפלטו לי
 ואמר לי תוקפני ורוחצני ומשוחני
 יתי אלהי צדתי אחקה בו
 מצדוקתו ישעי משגבני ומנא
 מושיעי מחמס תושיעני
 אלהי דאיתני בי מיד קרבני לדחתי
 תוקפני דמו קדמותי מתהב לי
 תקום ופודקו לאיתגברא על בעל
 דבני רוחצני ועל מימריה
 אנת רחמי בעידו עקא מגז
 עלי מבעלי דבני ואמר
 לארמא קדני בפורקניה מוכני
 דהוה מימריה מיד לי בר
 הוית ערק מן קדס רופי פרקני
 מבעלי דבני ואף מיד כל חטופין
 שזעב יתי מהולל אקרא יהוה
 ומאובי אשעי אמר דוד
 בתושבתי אנת אנת מצלי קדם
 לי דבלעידו מבעלי דבני
 פרוק יתי כי אפפוני משחי
 מית חלי בלעל ובעטני ארי
 אקופתני עקא מאיתא דיתבא
 על מתברא וחיל לות לה
 למילד והיא מכבנא לבימת

וקטליה בכיו קאמו צבלי דוד ליהוד
 ליימר לא תפוק עוד עיננא בקדמא
 ולא תטפי ית מלכותא דישראל
 והוה אחויכו ותהי עוד
 המלחמה בגיב עם פלשתים אז הבה כנני
 החושת את סת אשר בלתי הרפדה
 והוה קרבן והות עוד דבא כגב עם
 פלישתא בכיו קטל סכני רמז חושת
 ית סת רבני גברי
 ותהי עוד המלחמה בגיב עם פלשתים
 והוה אלתן בוישרי ארצם בית הלחמי
 את גלית הגתי וחז חמתו בכניר ארצם
 והות עוד קרבא כגב עם פלישתא וק
 וקטל דוד סו ושר מחי פוזבת בית
 מקדשא דמימת לחם ית גלית גיתא
 ואעא דמורצתיה כאכסן דגדא ימי
 ותהי עוד מלחמה בגת
 והוה אוש מידו ואעכשת דדו ואע
 ואעכשת רגלו שט ושט עשרים
 וארבע מספר וגם הוא ילד להרפה והות
 עוד דבא בגת והוה צד דמשדו
 ואעכשת ידו וואעכשת רגלו שמת
 ושית עשרון וארבע מיצון ואת הוא
 איתליד לגבריא וחרה את ישראל
 ויכהו יהונתו בו שמישה אחי דוד והוה
 ית ישראל וקטליה והונתו בר שמישא
 אחוהו דוד את ארבעת אלה וילדו
 לחפה בגת ופלו ביד דוד וביד עבדיו
 ית ארבעת אליו איתלידו לגבריא
 בגת ויתמקרו בידא דוד ובידא
 ועבדוהו ודבר דוד ליהוה

כבודות	ידו יתב לי כי שפירתי	דרכי יהוה ולא רשעתי	מאלתי
אין נפחית אורחן	דחקנו קדמנו ולא	הליכית בדשע קדם	
אלו כי	כל משפכו לצדדי	וחקתי לא אסור מציעה	אורי כל
דיוח גו לקיבל	למעברתו וקמיתו	לא עדית מינחו ואתו	
תמים לו	ואשתמרה מעוני	וחזית שליכבד חלתי	וחזית
נדר נפשי מחובבי	וישב יהוה ליכבדתי	בבחי לצד עיניו	
ואתכי	ליכבותי בכרותי קום	מיכרותי עם חקיר	תתחסד
עם נקוד תמים תתמכ	אברתה דאשתכח	חקירי חקירי בכיו	
אנטי	למעבר חסרא עם	ורעה יצתק רחוק	שלים
בדחיק נכיו אשליכות	מימר רעותך עמי	עם נבד תתכר ויש עקש	
תתכר	יעקב דהליך בבדחותא	קדמך בחתמא בעלי	מכל
עממיא ואפישתא	ורעה מכל פסולא	פרעה ומצראי דחשיט	
מחשבו	של עמד בלביתו	במחשבתו ואת	עם עמ
תופיע ועינד על	דמים תטפיל רית	עמאבית ישראל דמיתקח	
בשמיא	הדיו עם חשוק את	עתיד למיפק ובמימד	תקעמיא
דמתגברו עליהו	במאוד כי אתה בר	יהוה ויהוה יציה חשבו	
אריא	הוא מריה סחוריה	דשדא יג ולי פקיע	מחשבתא
לחורא תחויבני	בעלמיא דעתיד	לפיתו לצדקתא בביבד	
ארוז	גרוז בארתי ארלגשתי	ארא במימד אסג	משירתי
ובמימר גלו איכס	בלברכו תקפיו האל	תקיס דרכו אמרת יהוה	
עוסה	מינ הוא לכל החוקים	אלהא דכוונא אור דיה אורייתא דיל	
סורא היא תקוה הוא	לבדמתחציו עלות	כי מי אל בעלשמי יהוה	
ומימר	מבלעמי אלהי בני	על מיסא ופורקנא	דלעבוד
לפישוק ולפוארא	דעמד וישתארוז	יורו כל עממיא אומיא	
ולישנא	ומברו לית אלהא אלא	כי ארי לית בר מינך	ועמד
ימרו לית דתקיה	אלא אלהא האל	משו חול ומקד תמים	
דרכו	אלהא דסעד לי בחולא	ומתקו שלים אחי	משנה
ועל באילות ועל	בכוחי יעמידני	משו רגלי קלילי בא	
באילות	ועל בית חוקי קומוני	מלמד דה למלכיה	וברות
השת נחשה ורעה	מליה דה למיעבר	חובא ובי תקח בששות	
עממיא	דדעתי ותנו לגמיזישע	ועטתך תרכי ויתב	לי תקוה

בר אחיבוי בר אחיחי בתליתא גבר לא
 עכוד בר חפידו פלישתאי איתבמשו
 תמו לאצחא קדבא וסליקו איתש ישרא
 הוא קם ויד בפלשתים עד כי יצעה יוז
 ותדבק ידו אל החרב ויעש מהוה תשועה
 גדולה בקום ההוא והעם ישבו אחריו
 אך לפשט הוא קם וקפל בפלישתאי
 עה דלי איאת ודוחי וארכיקת דודו
 עם חרבא ועבד יי פורקנא רבא ביומא
 ההוא ועמא תבו בתרוהי בכם לתלצא
 קטליא ואחרו שביא בן
 אנא הררי ויאספו פלשתים לחיה ותמו
 שם חלקת השדה מלאה ערשים
 והעם נכו מפני פלשתים ונתרוהי
 שביא בר אנא דמו טורא ואיתכנשו
 פלישתאי לחייתא והות תמו אהפנת
 חקלא מלימא סלופחין ועמא אפר
 מן קדם פלישתאי ויתיצב בתוך החלקה
 ויצילה ויד את פלשתים ויעש יהודה
 תשועה גדולה ואיתעמד בע אהפנתא
 ושיזבה וקפל ית פלישתאי ועבד יוז
 פורקנא רבא וירדו שלשים מהלשים
 ראש ועבאו אל קציר אל דוד אל מערת
 ערלים וחת פלשתים חנה בעמיק רפאים
 ונחתו לתא גיבויא מגברי רישו
 משחיתתא ואתו לחצדא לת דוד
 למערת ערלים ומשחיתת פלישתאי
 שרזא במישור גיבויא ויד אוזבמ עדה
 ומיצב פלשתים או בית לחם וידו בבין
 בחקרא ואיסגורטין פלישתאי בבין
 בבית לחם ויתאוו דוד ויאמר מי

ויבאו אל קציר אל דוד אל מערת ערלים וחת פלשתים חנה בעמיק רפאים ונחתו לתא גיבויא מגברי רישו משחיתתא ואתו לחצדא לת דוד למערת ערלים ומשחיתת פלישתאי שרזא במישור גיבויא ויד אוזבמ עדה ומיצב פלשתים או בית לחם וידו בבין בחקרא ואיסגורטין פלישתאי בבין בבית לחם ויתאוו דוד ויאמר מי

ושקינו מים מיבר בית לחם אשר בשער
 וחמירת נפשא דוד ואמר מיז ושקינו
 מים מגבא דבית לחם ובתרא ונקעו
 שלטת הגברים במחנה פלשתים וישאו
 מים מיבר בית לחם אשר בשער וישאו
 ויבאו אל דוד ולא אבה דוד לשתות מים
 אתם לוחדי ובשר תליתא גבר אנמט
 במישורית פלישתאי ויבאו מי אמוגנא
 רבית לחם ובתרא ונקיבו ואתו
 לות דוד ולא אבה דוד למשתהון ואמר
 לנסכא מתהוד קדם לי ויאמר חלילה
 מהחיה מעשתי זאת היום האנשים
 החלבים בצפשתם ולא אבה לשתותם
 אלה עשו שלטת הגבורים ואמר
 חס לוי מן קדם לי מלמ עבדו דא הים
 גבריא דאלו בצפשתהון ולא אבה
 למישותהון אילין עבדו תליתא גיבויא
 ואמוטו אחי וראב כן
 צרויה הוא ראש השלישי והוא
 עורר את חמיתו על שלש מאות חלל
 ולא שם בשלטה ואמוטו אחיה ויהיה
 בר צרויה הדא ריש גיבויא והוא תכב
 ות מורמתה על תלת מצה קטליון לת
 שום בליתא גיבויא מן השלטה חמי
 נכבר ויהי לחם לטור וער השלטה
 לא בא מן תליתא גיבויא הנה יקור
 ויהיה לחם לרבא ולתלת גיבור לא
 מינא וכלהו בו והחידע
 בו איש חי רב פעלים מקבצאל הוא
 חבה את שני אראל מואב והוא
 ירד ונכה את הארזיה בתוך הבאר

בלשון
 וילן
 היל
 ל חב
 התי
 ד ק

שלשה חר טין ה דבת ב בסקו תבנותא ולא קדין וסיב וירדן
 סלשום בוק וחסס דשטנז נבויס אלוסי יי וילופחין ה קדין
 ב ולא בת וסיב עבירן ויהי בשטנז כל בלכס האמרו אחיז אלסין
 וים באו עבדי שני דורס בן אחאב בת כס קדין

ביום השבת ובגמלו בר מהודע בר גפר
 רחיל הטאון דליה עובדיו טכין
 מיב צאל הוא קסלית תרין רכרבי
 מוצב והוא עת וקסלית אריא בע
 גבא בומא דתלגא והוא הכה ארת
 אוש מצוי אשר מדאה וביר המצור
 חנית וירד אליו בשבט ונגל ארת
 החנית מיד המצור ויחרגו בחניות
 הוא קסלית צבא מצראה גפר דחזא
 צבא דמיצאה מוצנתא וערת
 שלוח בחוסרא ואנס ית מוצנתא
 מידא ומצאה וקסלית במוצנתא
 אלה עשה בעתו בן תומדע ול אשם
 בשלשה הגברים אליו עטר בניהו
 בר מהודע וליה שום בתלגא צבא
 מוחלשים נכסד ואל הפולקה לא
 בא ושמחו דוד אלמי שמי עתו מן
 צבא יקד ולתלת צבון לא מסא
 ומציה דוד על משומשתיה
 עשהאל אחי יואב בשלשים אלחנן
 בן חזו בית לחם עשהאל אחיה חזו
 בצבא אלחנן בר דודו רבנית לחם
 שמה החרדי אליקא החרדי
 שמא רמן חרוד אליקא רמן חרוד
 חלץ הפלמי עיראבן עקש
 התקועי אביעור הענתתי מבני החשתי
 צלמון האחוזי מהר הנטפת
 חרד בן בעסה הנטפת אתי בן ריבי
 מגשת בעצמו בצהר פרעותי
 חרד מנחלי בעש אבי שלמן ה
 העבתי עמית הבחורמי אליחנא

השעלכני בני ישן והותנו
 שמה החרדי אחיאם בן שרד הארדי
 שמה רמן חרוד אחיאם בר שרד חרוד
 צבא אר סלט בן אחסבי בן
 אחסבי בן המעסתי אליעם בן אחיות
 הגלמי חרוד המרמל פשר
 הארמי יגאל בן נתן מיצבה גמ
 הצרי יגאל בר נתן מיצבה בן
 דמי שובט עלק העמוצי נחור
 הבארותי נשאוי כל יואב בן עזיה
 צלק רמבני עמון נחור רמבאר חרד
 נפלו ויננה יואב בר עזיה
 עירא היתרי גרב היתרי עירא
 רמן חרד גרב רמן חרד אוריה
 החתי כל שלטים ושכנה אורי חותא
 כל צבא תלמי ושבעה
 ויכת את יהוה לחרות בישראל ויסת את
 דוד בהם לאמר קד מטה את ישראל
 ואת יהודה ואוכסר רוצא דלי
 למיתקת בישראל ועלי ית דוד בהון
 למימד איחול מצו ית רבית ישראל
 רבית חרדה ויאמר המלך אליוואב
 שר החיל אשר אתי שוטטא בכל
 שבטי ישראל מרן ועד באר שבע
 וידעתי את מספר העם ואמר מלכא
 ליואב רב חילא דעמייה הליך בעו בכל
 שויבטא ישראל אל מרן ועד באר
 שבע ומטו ית עמיא ואידע ית חושכן
 עמיא ויאמר יואב אל המלך ויזקת
 יהוה אלחוד אל העם בהם ובהם מאת
 פעמים ועצב ארץ המלך ראות ואדע

דפיסור גביר

624

וכן נאמר

המלך למה הפך בדבר הזה ואמר וואב
 למלכא הוסיף אהרן על עמא באילון
 ובאילון מאה וימיו ויפני ריבתי
 מלכא חזן די ריבתי מלכא למה איתרעו
 בפיתגמא הדיו והחזק רב המלך אל
 וואב ועל שדי החיל ויצא וואב ושרי
 החיל לפני המלך לפקד את העם את
 ישראל ותקם פיתגם מלכא עליוואב
 ועל רבני חילא ופקד וואב רבני חילא
 קדם מלכא למימניו ויתעמא את ישראל
 ויעברו את הירדן ויתנו בשער ימין
 העיר אשר סמוך הנחל הצד ואל העיר
 ועברו את ירדנא ושדו בשער החם
 קרמא רבני נחלא רבשטיבט צו בישר
 וזכאו הצלעה ואל ארץ תחתית חרש
 וזכאו רנה יעז וסביב אל צידו ואתו
 לצלע הארע דרומא לחרש ואתו
 לרועזו דמתמו איסתחר לצידו
 וזכאו מבצר צר וכל עיר החזו והנעט
 ויצאו אל נגב יהודה באר שבע ואתו
 למבצר צר וכל קרמי חנוא ובנעט
 וצקו לדום יהודה לבאר שבע
 ויטטו בכל הארץ וזכאו
 מקצה תשעה חדשים ועשרים יום
 דרופלים והלכו בכל ארעא נארטו
 מספי תשעה ירחו ועשרין יומין
 לירושלם ויתן וואב את מספר מפקד
 העם אל המלך ונתן ישראל שכינה
 מאות אלה איש חיל שלה חרב ואיש
 יהודה חמש מאות אלה איש חרב
 וואב את חושבו מנין עמא למלכא

ב סתות
 בסוף
 דג חיל
 בן חיל

ל ל
 ל ל
 י

ותו ישראל תמימי מאה אלפין ובר
 צבר שלפי סתמא ואניש יהודה ונש
 מאה אלפין צברא ויד לב ויד אש
 אחריכו ספר את העם ואמר
 דוד אל יהוה חטאתי מאד אשר
 עשיתי ועתה יהוה העם נא אתעו
 עבדך כי נסבלתי מאד וחטו דוד מלכא
 בתר בן ריבנא ויתעמא ואלו דוד קדם
 ליה חבית לחרא רעברית ובעז ליה אעט
 בעזית חובא דעבדך ארז אסכולית
 לחרא וקם דוד בבקר ויהוה
 ויהוה היה אלץ הנביא חזו דוד
 לאמר וקם דוד בצפרא ופיתגם סתמא
 מוקדם ליה היה עסג צבמא חזווא
 דוד למימר הלוד ודבת אל דוד
 בה אמר יהוה שלש אנבי נשל עליך
 בחר לך אחת מהם ואעשה לך איתו
 ותמולל עם דוד כדון אמר ליה חזו
 מתלת אנבי רמי עליך בחר לך חזו
 מינהו ואיעבד לך וזכאו צר אל דוד
 וצרו ליה וזכאו ליה התקווא לך שבע
 שנים רעב בארצך ואם שלשה
 חדשים נסך לפני צידו חזו ארפון
 ואם חמית שלשת ימים רב בארץ
 ועתה דע וראה מה אשע שחזו
 ואתא צר לת דוד חזו ליה וזכאו ליה
 התייעל לך שבע שניו כפנא בארעו
 ואם תלתא ירחו ותו ערין קדם
 סנאך וזכאו רדיק לך ואם מירוחו
 תלתא יומין מותא בארעו בעז דע
 וזכאו מה אתם לפרחי פיתגם

סוף
 סוף

סוף
 סוף

סוף
 סוף

סוף

ויאמר הוה אל ער צר לי
 מאד נפלה נא מד יהוה כי רבים רחמי
 וביר ארם אל אפלה ואמר הוה לך
 עקת לי למרא מתמסר כען ביר מיצרא
 הוה ארז סג ארז רחמי ובידא דאצטא
 לא איתמסר ויתן יהוה רכז בישראל
 מהבקר ועד עת מוצר וימת מן העם
 מרד ועד באר טובע טובעם אלה אושו
 ויהוה מותא בישראל מעדן וימתגים
 תממא ועד עידן המיתסק וכית • מן
 עמא מרד ועד באר טובע טובען איתן
 צמא וישלח ידו המלאך מרופלם
 לשחתה ונחם יהוה אל הרעה ויאמר
 למלאך המשחית בעם רב עשה הרח
 דך ופלאך יהוה והח עסק גרן הארצה
 היבסי ואושיט ידך מלצמא ליהוה
 רחמי ויאמר למלאך המלאך בעמא
 מיסת בען אצטא דך ומלאך דל חדר
 במת אדרזי דארזון וכוסא ויאמר
 דוד אל יהוה בר אונת את המלאך המסק
 בען ויאמר הנה אנכי חטאתי ואנכי
 העויתי ואלה העצו מה עשית יהוה צא
 ידכי ובכית אבי ואמר הוה קדם לי כד
 חזאת מלאך ארמקמיל בעמא ואמר
 האנא חמת ואנא מרחית ואילין
 עמא דאיבין בעמא ביר רעא מה עבד
 תהי בען מחתך כי ובכית אבא
 ובא גר אל הוה ביום החווא
 ואמר לו עלה הקם לחות מזבחך
 ארצה היבסי ואתא צר לות הוה
 ביומא ההוא ואמר ליה סק אקיס קדם

אל מדבחה בבית אדרזי דארזון וכוסא
 ויעל הוה כדבר גר כאשר צוה יהוה
 וכליק הוה כפיתגם גר כמא דפקידן
 ויטקה ארזת וירא את המלך ואת
 עבדיו עבדים עליו ויצא ארזת ויש
 ויפתחו למלך אפון ארצה ואיסתק
 ארזת וחזאת מלכא וית עבדו
 עבדיו עליו ויפק ארזו וסגיד למלכא
 לאפוהי לארעא ויאמר ארזת מדוע
 בא אדכו המלך אל עבדו ויאמר הוה
 לקנות מעמד את • הערן לבסת מזבח
 ליהוה ותעטר המצפה מעל העם ויאמר
 למיזבן מיזבן ית בית אדרזי למיזבן כ
 מדבחה קדם • ויתבלי מיתבא מעל
 עמא ויאמר ארזת אל הוה יחחועל
 ארזי המלך הסוב בערני ראה הבקר
 לעלה והמרגם וכלי הבקר לעצים
 ואמר ארזון לך דך יקב וקק ריבוכי
 מלכא דתקין בעיניו חזי תודיא כל
 כשרין לעלתא ומחיצתא ויני תודיא
 לאעמא • הכל עתו ארזת המלך
 למלך ויאמר ארזת אל המלך
 יהוה אלהיך ירעך מלא יהב ארזון
 מלכא למלכא ואמר ארזון למלכא
 מימרא דרי אלהיך וקבל קורבנך בעמא
 ויאמר המלך אל ארזת לאמי קנה
 אקנה מאתך במחור ולא • אעלה
 ליהוה אלהי עולת חנם ויקן דוד את
 הצרן ואת הבקר בכסף שקלים חמשים
 ואמר מלכא לארזת לא ארזי מיזבן
 אצטא מיזבן כדמיין ולא אקיס קדם

ארזת מלך אפא
 ריבוכי מלכא לעבדיו

ויאמר הוה

ויאמר הוה

ויאמר הוה

ויאמר הוה

ויאמר הוה

